

80th March 1954]

A.—(a) & (b) The attention of the hon. Member is invited to the answers given to starred question No. 178 on 16th March 1954.

*Liberalized leave rules for the last-grade servants of the Government.*

44 Q.—SRI S. RAMALINGAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether the Government will be pleased to place on the Table of the House a copy of the proposed liberalized leave rules for the last-grade servants of the Government?

A.—The liberalized leave rules of the last-grade Government servants have not yet been issued. A copy of the orders when issued will be placed on the table of the House duly.

[Note.—An asterisk (\*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER.

MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. SPEAKER :—“ Questions over. I have to announce to the House that I have received the following message, dated the 7th March 1954, from the Governor of Madras :—

‘ In pursuance of Article 207, clause (1) read with Article 199 (1) (d) of the Constitution of India, I, Sri Prakasa, Governor of Madras, hereby give my recommendation to the introduction (No. 2) Bill, 1954, and in pursuance of clause (3) of Article 207, I also recommend to that Assembly the consideration of the said Bill.’ ”

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS APPROPRIATION (NO. 2) BILL, 1954.

MR. SPEAKER :—“ The next item is the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1954. I wish to know till what time the House would like to sit to-day.”

SRI M. KALYANASUNDRAM :—“ Till 1 o'clock, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Till 12-30 or 1 o'clock? ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ If the business is over before 1 o'clock, we can rise up.”

MR. SPEAKER :—“ The Hon. Finance Minister will now move the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1954.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I beg to introduce the Madras Appropriation (No. 2) Bill<sup>a</sup>, 1954, and move—

‘ That the Bill be taken into consideration at once.’ ”

<sup>a</sup> Published in the Fort St. George Gazette Extraordinary, dated 29th March 1954.

[30th March 1954]

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1954, be taken into consideration at once.’ ”

\* SRI K. VINAYAKAM :—“ Mr. Speaker, Sir, the Appropriation Bill moved by the Hon. Minister for Finance is before this House for consideration. Sir, I rise here to oppose this Bill and in support of this opposition, I shall adduce some arguments which may be considered by the Government for rectification of some of the defects found in the various departments.

“ Sir, I would like to consider first the first head, namely, the Excise Department for which an appropriation of Rs. 2,16,700 is needed by the Government. Sir, my views on the Prohibition policy are very clearly known both to this House and to the Government. I have been repeatedly bringing to the notice of the Government that this Prohibition Act is being misused in our State. There is a clamour that this short-sighted policy of prohibition has not only deprived the Government of its legitimate revenue, but also thrown most of the ex-toddy tappers into unemployment and this policy simply goads them to eke out their livelihood by nefarious methods. There is a practice now by which licences are granted to the toddy tappers to tap neera and then manufacture jaggery out of it. Sir, this is being misused with the result the officials of the Prohibition Department are niggardly enough not to consider the legitimate claims of the ex-toddy tappers. The ex-toddy tappers wish to manufacture jaggery and approach the Prohibition Department officials for the grant of licences. But the officials instead of going into the pros and cons of the requests, are summarily and totally refusing to grant them permits for fear that they have shortage of personnel to check whether these licences are misused or not. For instance, if a petition comes from a distant village farther off from the officer's headquarters, which the officials could not easily reach, they simply refuse to grant licences on the pretext that it is not necessary. Instead of taking proper steps to examine whether the toddy tappers are properly using the licences and instead of taking stringent steps and such measures by which they can prevent illicit distillation, the officials simply refuse to entertain the applications. In the result what happens is this. The ex-toddy tappers genuinely want to live a good, honest life by taking out a licence, by tapping neera and then by manufacturing jaggery. But when they are refused licence, naturally they take to wrong methods. That is the tendency in man. Thus, the action of the officials instead of checking illicit distillation, is encouraging it. It is not the people who consume toddy that take to illicit distillation by themselves, it is the Government officials, the officials of the Prohibition Department who are indirectly encouraging illicit distillation by this kind of action. If the applications are considered and then refused for valid reasons, we can understand the logic of it. But this kind of refusal for fear that they have no proper personnel, that they could not go and examine and see



30th March 1954] [Sri K. Vinayakam]

whether the licences are properly utilized, is unfair. I have known cases where there are plenty of misuse of this grant of licences. So I wish the Hon. Minister in charge of Prohibition to issue instructions to her departmental officials that the applications from ex-toddy tappers should be liberally considered.

(The Deputy Speaker occupied the Chair at this stage.)

" Sir, I have been reading in the papers that in one meeting, the Hon. Minister for Prohibition had openly declared that applications for licences for tapping neera would be considered, if the local M.L.As. gave a guarantee to the effect that such licences would not be misused. Taking the cue from the Hon. Minister, Members from Chingleput District, irrespective of our political affiliations, jointly submitted a memorandum to the Hon. Minister in charge of Prohibition, requesting her to consider the issue of licences for tapping neera in our district. But the Hon. Minister has told us that she has sent the memorandum for departmental enquiry and that she is awaiting instructions from her department. If that could be the attitude of the departmental officials involving a lot of delay, the season for tapping neera will be over in twenty days from now. Afterwards there will not be any neera available to be tapped. There will be no use if licences are given after the expiry of one month from to-day when the neera season would have come to an end. I would request the Hon. Minister for Prohibition to liberally consider the memorandum I have given and take suitable action.

11-10  
a.m.

" In this context I wish to draw the attention of the Hon. Minister for Prohibition to an awful incident that took place in a village called 'Vembadu' in my constituency. Of course there was some misuse by some people who were carrying on illicit distillation. A raid was conducted by the Prohibition Department officials with guns and revolvers. Some villagers were prosecuted. Innocent men were involved. There was shooting in the village. Two people were shot and one died on the spot. I have been asking the department about the details of what happened. Still I have not received authentic information. The matter is not *sub judice*. No case has been filed in the Court. This incident happened in the village Vembadu in Tiruppurur firka. I have been asking the department to institute an enquiry. People should be allowed to go to court to get the mercy of law in the matter. I repeatedly raised this issue in the District Prohibition Advisory Committee but it was of no avail. This incident happened six months before. The people as such have lost confidence in the prohibition policy; much more, they have lost confidence in the present Government. I still urge here constitutionally, for an enquiry, I mean, public enquiry into the shooting incident to which I have referred above. The Prohibition Police took the law into their own hands. They have shot innocent men. I am ashamed to say that they made the women naked, ripped them of their clothes and made them go about in the streets and all these in broad daylight! There was no law.

[Sri K. Vinayakam]

[30th March 1954]

There was no police. There was nothing. There was no Government at that time. Innocent men were shot. I have brought this to the notice of Government. I again raise this issue here and request the Hon. Minister for Prohibition to institute an enquiry into the matter.

"I now come to the subject of irrigation dealt with under the eighth item. Irrigation facilities are sadly lacking in Chingleput district. I have been asking the Hon. Minister in charge of Irrigation as well as the Hon. Minister in charge of Revenue to inspect my place and rectify the defects. The Hon. Minister in charge of Revenue was good enough to follow me—to put it otherwise I can say I was good enough to follow the Hon. the Revenue Minister—when he visited Mahabalipuram two days before. There, along with other hon. Members like Sri K. Aranganathan and Sri V. Balakrishnan, I made a very good suggestion to the Minister. I told him how irrigation facilities could be improved in Chingleput district by utilising the sub-soil water along the sea shore. There are places known as 'wanch' (that is what they call it in Tamil, or 'kasam' (another Tamil equivalent) (Sri V. Balakrishnan : 'Say "springs"') from which plenty of water could be obtained. From these springs, if only the Government concentrate upon them, we could feed an ayacut of 4,000 acres in Chingleput district. Ever since I entered this House, I have been urging upon the Government to do this. But they are most unimaginative and unpractical. They do not see beyond their nose. That is the whole trouble with this Government. They have not done anything in the matter. I would request them to pay attention to what I have said and do the needful.

"There is the Buckingham canal which runs along the sea shore. Rice and firewood are being taken by boats in this canal. The bund is not raised all along the route. What happens is the sub-soil along the shore of the canal which is saltish gets silted up in course of time. Due to the Government not having raised proper bunds all along the route, the saltish earth gradually spreads up and extends to the adjoining arable lands with the result the latter become unfit for cultivation. The ryots are put to a lot of difficulty due to this. The saltish earth spoils the crops. Where can the poor ryots go if their crops are spoiled and that too for no fault of theirs? When there are floods, the water in the canal which is usually saltish flows into the adjoining arable lands and the saltish water spoils the crops. I represented this matter to the previous Hon. Minister for Public Works, Mr. Ranga Reddi. But he was little interested in what I said. I again make the request to the present Minister for Agriculture. Even though he has got good intentions and wants that these things should be attended to quickly, unfortunately he is not in a position to do so. On enquiry from the departmental officials, I find that raising of the bund along the route will not cost more than Rs. 5,000. For the past two years, I have been urging upon the Government to do this. But nothing has been done so far. If only the Government were to execute this work by spending Rs. 5,000, that would raise the prestige of the Cabinet.



30th March 1954] [Sri K. Vinayakam]

"As I said previously I once again request Government to tap the water from the 'wanch' or 'springs' in Chingleput district. There are 28 such springs from Thapporur to Madurantakam. If these 28 springs are properly tapped, a lot of good water, at least drinkable water, could be obtained and that water if used for irrigation would contribute to some extent to increasing the agricultural wealth of Chingleput district.

"I want to stress one more point. The Hon. Minister for Education has announced very graciously that there would be an increase of Rs. 3 in the salaries of aided elementary school teachers. To that extent I am grateful to the Hon. Minister for Education. But what do the Madras Educational Rules say? It is said that the management must contribute Rs. 3 out of their pockets and the Government will give Rs. 27 by way of teaching grant. The manager has got to pay Rs. 3 from out of his pocket and this added to the teaching grant of Rs. 27 totals Rs. 30 which is to be paid to the teacher as his salary for a month. But what happens in most of the schools under private management is only the Rs. 27 from the teaching grant is paid as the salary for the teacher. The Rs. 3 which they have got to pay is not paid by the managements in most of the schools. That is what is happening in the aided schools to-day. The Hon. Minister said that the salary of the aided elementary school teachers would be raised by Rs. 3. Does this mean that the salary will be Rs. 30 and that the managements need not pay their contribution of Rs. 3? If that is so, the Government are only aiding the managements who have been teasing the teachers, who have not been kind to the teachers and who have been bypassing the Madras Educational Rules. Whether the pay of the teachers will be Rs. 30 made up of the teaching grant of Rs. 27 and the proposed addition of Rs. 3 or whether it will be Rs. 33 made up of the teaching grant of Rs. 27, the proposed addition of Rs. 3 and the management's contribution of Rs. 3 is a point which I would like the Hon. Minister for Education to clarify on the floor of this House.

11-20  
a.m.

"Then I come to the subject of Harijan Uplift which includes the uplift of Backward Communities also. We have been repeatedly saying that the amount set apart for educational concessions for Backward Community boys is meagre. I understand the difficulties of the Government; they are hard put to find the necessary finance for carrying on the administration. But any addition to the provision made for the uplift of Harijans and Backward Communities is a feather in the cap of the Government. I wish that the Government spend a little more money on this and come forward with a Supplementary Demand next year. The point I am reiterating is this. No student belonging to a Backward Community or to the eligible communities like the Harijan Community should be prevented from prosecuting his studies for want of money for paying school fees. It is a tragedy and a confession of abysmal insolvency of efficiency on the part of our Government to deny the opportunity for any such student for prosecuting his studies. I have known poor families who have spent all their fortune on educating the

[Sri K. Vinayakam]

[30th March 1954]

boys—my family is one such family—in the fond hope that young men coming from the University will occupy a very decent position in life. When the students come out of the portals of the University, they find that the problem of unemployment looms large everywhere. When the Backward Community families spend all their fortune on educating their boys and when those boys do not get employment, they are utterly disappointed. Of course, the unemployment problem has got to be tackled on an All-India basis, it is a problem which is beyond the capacity of the State Government. We do not clamour for scholarships for studying in foreign countries. We only want that the education that is available in our country should be made as cheap as possible so far as Backward Community and Harijan boys are concerned. At present, Harijan students are enjoying more facilities than the Backward Community students. We do not grudge giving those facilities to the Harijan students; they deserve them and let them have them. We want that the Backward Community students also should be treated on a par with Harijan students in the matter of education. We would be thankful to the Government if they entertain all the applications from Backward Community students for scholarships for prosecuting their studies. We do not want the Government to provide us with jobs; we will manage to secure jobs.

“Then I come to Road Transport Schemes. I do not find the Minister in charge of that portfolio here. I wish to tell him that I am in a position to give him some practical suggestions by which the finances of the Government could be augmented to a very appreciable extent. When I suggested some points here, the Chief Minister jocularly remarked that I could be drafted as a member of the Transport Advisory Committee, implying thereby that thereafter complaints will cease to be made on the floor of this House. That was not my intention. I do not want to become a member of the Committee just because the Government want to shut me out from putting questions. I am trying to help the Government to augment their finances and increase the efficiency of the system. I have pointed out on a former occasion that labour in Government undertakings is not treated properly. When the labourers join a union, the Government immediately dub it as a Communist-sponsored or Socialist-sponsored union. Labourers in the Government Transport form themselves into a union to put forward their hardships before the Government. Bad motives should not be attributed to them. They should be taken into the confidence of the Government and their suggestions must be considered. They should not be made to work for more than eight hours a day. If I, as a private employer, employ some workers, the Shops and Establishments Act stares me in my face. It says that I should not extract work from the employees for more than eight hours a day. The Labour Inspectors are very strict in implementing this provision of the Act, and for any violation they take the offenders to a court of law and the court imposes a fine. The same law applies to Government factories. But the workers in the Madras Government Transport are made to work for more than eight hours a day. There cannot be one law for the Government and another law for the public.



30th March 1954]

[Sri K. Vinayakam]

Sometimes the workers in the Government Transport are made to work for as much as ten or eleven hours. I have known drivers and conductors complaining that, as they have to take the buses by five o'clock in the morning, they have got to be in the office by about 3 o'clock, as then only they get to know the bus which a driver has got to take and the conductor allotted to it. Sometimes they are also not treated well by the employers. Because they are not treated well by their employers and they do not get a kind word from the Government, they turn their entire anger on the innocent public who have to depend upon their services. If a teacher has some domestic quarrel, when he goes to the school he pounces upon the innocent children. Because the teacher is not well-placed economically, he turns his anger upon the innocent pupils who could not rebut it. That is what is happening in our schools. Similarly, the Government Bus Transport labourers, conductors and drivers are very unkind to the passengers. They do not stop the buses at the stopping places and when they stop, they do not stop sufficiently long to enable the aged and the infirm people to board the bus and get themselves seated. They start and get off quickly. They are very uncivil or unkind to passengers. It is not their fault. They are as much human beings as anybody else. I have had some personal contact with the bus drivers and conductors. Taken as a whole, they are good men. But why are they so badly behaving towards the passengers, when they are at their work? Because they have been rubbed on the wrong side by their employers. There are some private operators like the P.T. or the S.R.V.S. competing with the Government Bus Transport on, for instance, the route from China Bazaar to Pallavaram. I wish that one of the Ministers stands incognito at one of the bus stops to find out what the position is. A Government bus driver does not care to stop the bus at the bus stop, even though there is a long queue of passengers waiting at so late an hour as 9 o'clock in the night. The passengers get disappointed. When the driver or conductor misbehaves, the passengers don't blame them. They blame the Government and heap tons of curses on them. This is the awful condition of the Government Bus Transport. If a private operator's bus comes there, the driver or conductor beckons the passengers, requests them to get in and guides the passengers who are in need of guidance. If a passenger wants to go to Poonamallee, the conductor tells him that a bus bound for Poonamallee will be waiting at the Pallavaram bus stand at the time his bus reaches Pallavaram and that he could travel in that bus and reach Poonamallee. That is how the employees of private employers behave towards bus passengers.

"Sir, that is the reason why nobody is tempted to get into a Government bus. Your conductors are so uncivil and so unkind to the passengers with the result they are not only responsible for preventing the Government from earning sufficient amount of money through these buses but they also earn tons of bad words from the public. So, the Hon. Minister in charge of transport must convene a conference of the bus conductors and drivers, instil into them some hope and confidence and give them

11-34  
a.m.

[Sri K. Vinayakam]

[30th March 1954]

all reasonable facilities. I do not say that the Government should throw open the entire coffers and run the buses on a 'No loss, no profit' basis. I do not hint at that. The Government may make any profit. But, at the same time, they must also see that the passengers get the maximum comfort. (Interruption.) I do not think that my time has come to an end. I thought there was dearth of speakers and that was why the Hon. Deputy Speaker was allowing me to speak. (Mr. Deputy Speaker then sounded the gong.)

"Sir, lastly, I wish to make this suggestion. It is no use convening a meeting of these people only once just as the Hon. the Chief Minister, Mr. Rajagopalachari, did once on the eve of the Deepavali day. He called all the bus conductors and drivers, gave them hot tea and some tiffin and then said 'You will all be treated well'. These people were all thinking that they will be getting some bonus. The announcement of the Hon. the Chief Minister made them all very much disappointed. That should not be the attitude. The Government must collect them, give them a kind word and tell them 'If you get more income to the Government, you will be given a bonus'. Suppose every bus conductor must collect at least Rs. 160 per day, then for a certain amount that he brings over and above that limit, he should be paid a bonus of say, eight annas that day. If the Government can give them such an incentive, they will not only get more income but they will also have a contented staff. Why should I talk only about these bus conductors or drivers? Take any low paid staff—the village munsif, the Revenue Inspector, the policeman or any such officer. These are the men who are the real enemies of the Government. They do not want to help the Government because the Government do not treat them properly. So, I want that the Government should treat the labour properly. I have got umpteen complaints against these persons. But, for want of time, I have to cut short my remarks. I wish the Government rectify these defects before they expect this House to vote for this Appropriation Bill."

**SRI N. K. PALANISAMI:**—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அரசியல் சட்டப் பிரகாரம் குறிப்பாக ஐந்து வருடத் திட்டத்தின் படியும் ஒவ்வொரு ராஜ்ய சர்க்காரும் கல்விக்காக ஏற்கெனவே செலவு செய்த பணத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக செலவு செய்யவேண்டுமென்று இருந்தபோதிலும் நம் சர்க்கார் அதில் மூன்றில் ஒரு பகுதி கூட செலவு செய்யவில்லை. உதாரணமாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் இருந்ததைப் போலவே தற்போதும் செலவுசெய்து வருகிறார்களே தவிர அதில் யாதொரு புதுவிதமான மாறுதலும் இல்லை. ஆசிரியர்களை சர்க்கார் ஆசிரியர்கள், ஜில்லா போர்டு ஆசிரியர்கள், தனிப்பட்ட மாணேஜ்மெண்டில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்கள் என்று பிரித்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஜில்லா போர்டு வாத்தியாருக்கு ஒரு சம்பளம், லோகல் போர்டில் இருக்கும் வாத்தியார்களுக்கு ஒரு சம்பளம் எனப் பிரித்து ஒருவரைவிட ஒருவருக்கு மிகக் குறைவாகக் கொடுப்பது வருந்தத்தக்கது. அரசியல் சட்டத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் வேலைக்குத் தக்க ஊதியம் கொடுக்கவேண்டுமென சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு 1946-ம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்ட செகண்டரி கல்வித் திட்ட கமிஷனின் யோசனைபடி உபாத்தியாயர்களுக்கு அடிப்படை சம்பளம்கூட கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் குறைந்தபட்சம் 55 ரூபா



30th March 1954] [Sri N. K. Palanisami]

யாவது மாதம் கொடுக்கவேண்டும். சர்க்கார் இதை எல்லாப் பள்ளிக் கூடங்களுக்கும் அமுல் செய்யவேண்டும். இதுவரையிலும் எந்த இடத்திலாவது அமுல் செய்திருக்கிறார்களா என்பது நமக்குத் தெரியாது.

“மேலும் பதினான்கு வயதிற்குட்பட்ட எல்லாப் பையன்களுக்கும் பத்து வருட காலத்தில் படிப்புச் சொல்லித் தரவேண்டுமென்று இருக்கிறது. நான்கு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னும் ஆறு வருடங்கள் தான் பாக்கியிருக்கின்றன. சிறிய காஷ்மீர் ராஜ்யத்தில் எல்லோருக்கும் கல்வி இலவசமாக அளிக்கப்படும் என்று இருக்கும்போது, நம் நாட்டிலும் நாம் ஏன் அதைச் செய்யக்கூடாது.

“முன்பு ஒரு தடவை சொல்லும்போது நாற்பது லட்சம் பேர் பள்ளிக் கூடம் வருவதில்லையென்று சொன்னார்கள். ஏனென்றால் பெற்றோர்கள் அவர்களை அனுப்ப மறுக்கிறார்கள். பெற்றோர்களோடு பையன்களும் வேலை செய்கிறார்கள். உதாரணமாக சாப்பாட்டிற்கே வழியில்லாமல் இருக்கும்போது, கஞ்சித் தண்ணீருக்குக்கூட வழி இல்லாதிருக்கும்போது அவர்கள் எப்படிப் பள்ளிக்கூடம் வரமுடியும்? புஸ்தகம் முதலியவைகள் எப்படிவாங்கமுடியும்? ஆகவே சம்பளச் சலுகை, புஸ்தகச் சலுகை முதலிய எல்லாம் கொடுப்பதன், மத்தியானம் ஒரு வேளை சாப்பாடு கொடுத்தால் கண்டிப்பாக எல்லோரும் வருவார்கள். கோயமுத்தூர் ஜில்லா உபாத்தியாயர்கள் சங்கம் இம்மாதிரி கொடுக்கவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்திருக்கிறது. 1944-ம் ஆண்டில் அட்வைசரி ஆட்சி இருந்த காலத்தில்கூட ஒரு வேளை உணவு கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு அதை அடியோடு நிறுத்தி விட்டார்கள்.

“கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் புதியதாக ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறேன். அதன்படி மாதம் ஒன்றுக்கு ஐந்து பின்னி கனியாவது ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் இப்பொழுது இருப்பதைவிட அதிகப்படி பள்ளியில் சேரும்படி செய்யவேண்டும். அப்படி எந்த உபாத்தியாயராவது சேர்க்காவிட்டால் அவர்களுக்கு வேலை கிடையாது என்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த உத்தரவு சரியல்ல. இதை மாற்ற தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அது மட்டுமல்ல. இதுமாதிரியாக புதிய பையன்களை சேர்க்காத வாத்தியார்களின் பேரில் நடவடிக்கை எடுப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

“இந்த ராஜ்யத்தின் பிரதம மந்திரியாக வரப்போகின்ற கனம் சுப்பிரமணியத்திற்கு குறிப்பாக ஒன்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். 11-40 a.m.  
1953-ம் ஆண்டில் தென்காசியில் அவர் பேசும்போது, ‘உபாத்தியாயர்கள் எல்லாம் பியூன் வேலைக்குக்கூட லாயக்கு இல்லை. மேல் நாடுகளில் ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் ரொம்பவும் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆதலால் அங்கு பையன்கள் நல்ல மனிதர்களாக ஆகிறார்கள். ஆனால் நம் நாட்டில்தான் குறைந்த படிப்புள்ளவர்கள் ஆரம்ப ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பியூன் வேலைக்குக்கூட லாயக்கு இல்லை’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது வாத்தியாயர்களை அவமதிப்பதாக ஆகும். இது மிகவும் ஆபத்தாக முடியுமென்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“மேலும் அன்றைய தினம் பேசும்போது ‘வாத்தியாயர்கள் அரசியலில் கலக்கக்கூடாது.’ என்று சொன்னார்கள். அது தவறு. அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ள முயற்சிகளைச் செய்வார்கள். எவ்வகை கட்சிகளும் அவர்களுக்கு உதவி செய்யத்தான் செய்யும். வரவைப்பது சர்க்காரின் வழக்கம். நியாயமாக கேட்பவர்களுக்கு கம்யூனிஸ்டு முந்தி நிற்பார்கள். ஜனங்கள் வாத்தியாயர்களை ஆதரித்துத்தான் நிற்பார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி ஜனநாயக முறைப்படி நடக்குமானால் எதற்காக ஆசிரியர்களின் உரிமையை நசுக்கவேண்டுமென்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

“மேலும் பள்ளிக்கூட புஸ்தகங்கள் எல்லாம் காலாகாலத்தில் வெளியிடுவது கிடையாது. மேலும் புஸ்தகங்களின் விலையும் மிக அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே காலாகாலத்தில் குறைந்த விலையில் புஸ்தகங்களை வெளியிட சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

[Sri N. K. Palanisami] [30th March 1954]

“மேலும் வருடாவருடம் மிகக் கடுமையான முறையில் மாணவர்கள் பரிட்சை செய்யப்பட்டு Fail செய்யப்படுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் பையன்கள் சரியாகப் படிப்பதில்லையென்றும், கட்டுப்பாடு இல்லையென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதிகப்படியான பையன்கள் பாஸ் செய்வதால் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்து வருகிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் ஆசிரியர்களுக்குச் சரியான சம்பளம் கொடுக்காததால் அதிருப்தி மனோபாவத்தோடு வேலை செய்கிறார்கள். மேலும் நான் முன்பே சொன்னேன். காஷ்மீர் போன்ற ஒரு சிறிய தேசத்தில் இருக்கக்கூடிய எல்லா மாணவர்களுக்கும், கல்லூரி முதல், சாதாரணப் படிப்பு வரை இனாமாகக் கல்வி போதிக்கப்படுகிறதென்றால் நம் நாட்டில் ஏன் வயது வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் இனமாகப் பாடம் போதிக்கக் கூடாதென்று நான் கேட்கிறேன். முடியாதென்று சொல்வது ரொம்பவும் மாணக்கோடாக இருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்லூரிக் கல்விக் கமிஷனின் சிபாரிசுப்படி அரசாங்கக் கல்லூரியில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிற பேராசிரியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்த உத்தேசித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவர்களது சம்பளத்தை உயர்த்துவது போலவே Affiliated காலேஜில் வேலை செய்யக்கூடிய பேராசிரியர்கள் சம்பளத்தையும் உயர்த்தவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக ஒவ்வொரு பள்ளி மாணவர்களையும் வருஷா வருஷம் மெடிகல் பரிட்சை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுக்கிறது. ஆனால் எந்தப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் அப்படிச் செய்வது கிடையாது. இனிமேலாவது அம்மாதிரியாகச் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஐந்து வருஷத்திட்டப்படி அதிகப் பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டவேண்டும். இருக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் நல்ல கட்டிடம் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு பர்சனல் பைல் வைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. சுதந்திரம் வந்துவிட்டது என்கிறோம்.

“நாட்டில் ஜனநாயக ஆட்சி இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறோம். அப்படி யிருக்கும்போது இதுமாதிரியாக எதற்கு பர்சனல் பைல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்கிறேன். அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்தவேண்டும். அவர்களுக்குக் குறைவான சம்பளம் கொடுப்பதால் அவர்கள் ஊக்கத்தோடு வேலை செய்வது கிடையாது. ஆகவே அவர்களது சம்பளத்தையும் உயர்த்தவேண்டும். பர்சனல் பைல் முறையையும் நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

11-45  
p.m.

\* SRI S. R. ARUMUGAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் நிதி மந்திரி அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இந்த Appropriation Bill-ஐ ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். சென்ற 5, 6 மாதங்களில் மழை பெய்திருப்பது விவசாயிகளுக்கு ஓரளவு உதவியாக இருக்கிறது. ஆனால் கோயம்புத்தூரை எடுத்துக்கொண்டால் பல்லடம், உடுமலைப்பேட்டை, தாராபுரம் முதலிய இடங்களில் மழை பெய்தாலும், போதிய அளவு மழை பெய்யவில்லை. பெய்த மழையை நம்பி விவசாயிகள் தங்களிடம் இருக்கக்கூடிய தானியங்களை வெல்லாம் காட்டில் போட்டுவிட்டார்கள். பின்னால் மழையில்லாததால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வருகிறார்கள். மேலும் பருத்தி, புகையிலை போன்ற Cash Crop-கள் பெரும்பாலும் பூச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்கு இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் தாங்கள் போட்ட பணத்தைத் திருப்பி எடுக்க முடியாமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். சர்க்கார் அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே பலவிதமான கடன்களை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது மழை பெய்திருப்பதால் அவைகளை வசூல் செய்ய சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் ஏற்கெனவே கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதால் அவர்கள் இப்பொழுது கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் நிலையில் இல்லை. ஆகையால் சர்க்கார் விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்துக் கடன்களை வசூலிப்பதை விவசாயிகள் நல்ல நிலைமையை அடையும் காலம் வரையிலாவது ஒத்திவைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.



30th March 1954] [Sri S. R. Arumugam]

“C.O. 4 காட்டன் என்ற ஒருவித பருத்தியை என்னுடைய தாலுகாவில் இப்பொழுது அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்குச் சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக, விவசாயிகள் வழக்கமாக தனிப்பட்ட வியாபாரிகளிடம் சென்று முன் பணம் வாங்கி களை எடுப்பது தண்ணீர் பாய்ச்சுவது போன்ற காரியங்களுக்கு செலவிடுவார்கள். கடைசியில் பருத்தி விளைந்த பிறகு வியாபாரிகளிடம் அதைக் கொடுத்து முன்பு வாங்கிய பணம் போக மீதி பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளுவார்கள். சர்க்கார் Demonstrator ஆபீசில் விவசாயிகளுக்கு C.O. 4 Cotton-ஐப் பற்றி சொல்லும்போது, ‘நீங்கள் C.O. 4 Cotton-ஐ விதைக்கிறீர்கள். நாங்கள் களை எடுப்பதற்கும் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்கும் வேண்டிய பணம் தருகிறோம்’ என்று சொன்னார்கள். விவசாயிகள் அதை நம்பி C.O. 4 Cotton-ஐக் காடுகளில் போட்டார்கள். ஆனால் களை எடுப்பதற்கும், தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்கும் விவசாய Demonstrator ஆபீசில் பணம் கேட்டால் ‘எங்களிடம் பணம் இல்லை வழக்கமாக பருத்தி உற்பத்தி செய்பவர்களுக்குத் தான் பணம் கொடுக்க முடியும். எல்லோருக்கும் கொடுக்க முடியாது’ என்று சொல்லி விட்டார்கள். இம்மாதிரி செய்வதால் விவசாயிகளுக்கு Demonstrator ஆபீசின் பேரில் இருக்கும் நம்பிக்கை போய்விட்டது. காரணம் என்னவென்றால் விவசாயிகளுக்குச் சொல்லியபடி பண உதவி செய்யவில்லை. இம்மாதிரி சிக்கலான பிரச்சனைகளை சர்க்கார் கவனித்து விவசாயிகளுக்குத் தங்கள் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு வேண்டிய உதவி செய்வது அவசியம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுக்கப்படியாக கிராமங்களில் பெரும்பாலும் வைத்திய வசதிக்குறைவு. திருப்பூர் டவுன் 50,000 பேர்களுக்குக் கொண்டு ஒரு பெரிய டவுன். அங்கு 3 மில்களும், 40 ஜின்னிங் பாக்கடிகளும், 200 வேறு பாக்கடிகளும் இருக்கின்றன. ஒன்று மைல் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள 40 கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் திருப்பூருக்கு வேலை செய்வதற்காக வருகிறார்கள். திருப்பூரிலுள்ள ஆஸ்பத்திரியில் போதுமான மருந்து வசதியும் படுக்கை வசதியும் இல்லை. திருப்பூர் முனிசிபாலிட்டியிலிருந்து அங்குள்ள ஆஸ்பத்திரிக்கு அதிகமான மருந்து வசதியும், டாக்டர் வசதியும், படுக்கை வசதியும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு ஒரு மகஜர் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சர்க்காரிடமிருந்து அதற்கு இதுவரை ஒன்றும் பதில் வரவில்லை. ஆகவே திருப்பூர் டவுனிலுள்ள ஆஸ்பத்திரியை உடனடியாக விஸ்தரிக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கிராமங்களிலுள்ள ஜில்லா போர்டு ஆஸ்பத்திரிகளில் (Rural Dispensaries) நல்ல மருந்துகள் கிடையாது. புண்ணுக்குப் போடக்கூடிய Tincture-ம், தலை வலி மருந்தும் தான் அந்த ஆஸ்பத்திரிகளில் இருக்கிறது. அங்குள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் நல்ல மருந்துகளை கொடுத்து அங்கு இருக்கக்கூடிய ஜனங்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் அந்த ஆஸ்பத்திரிகள் நடப்பதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்வது மிகவும் நல்லது. ஒவ்வொரு பிரிக்காலிலும் கூடிய வரையில் சகல வசதிகளும் பொருந்திய ஒரு ஆஸ்பத்திரி ஏற்படுத்தி அங்குள்ள கிராம மக்கள் அந்த ஆஸ்பத்திரியை நல்ல முறையில் உபயோகப்படுத்தும்படி செய்யவேண்டும்.

“தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் ஒரு நல்ல திட்டமாகும். காரணம், இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் கிராமங்களுக்கு வைத்திய வசதி, ரோடு வசதி, கால்நடைகளுக்கு வசதி, இம்மாதிரி பல வசதிகள் கிட்டுகின்றன. ஆனால் அங்கு இருக்கக்கூடிய Rural Welfare Department-ன் Minor Irrigation வேலை திருப்தி அளிக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. ஏனென்றால் குட்டைகள் இருக்கின்ற இடங்களில் எந்த இடத்தில் ஜனங்கள் பாதிப்பணம் கொடுக்கிறார்களோ அந்த இடத்திலிருக்கும் குட்டையை அதிகாரிகள் மராமத்து செய்கிறார்கள். அந்தக் குட்டையினால் ஜனங்களுக்கு பிரயோஜனமிருக்கிறது என்பதை முதலில் கவனிக்கவேண்டும். ஜனங்கள் Contribution கொடுத்திருக்கும் சில இடங்களில் குட்டைகள் பிரயோஜனப்படாமல் போய்விட்டது. ஆகையால், நல்ல குட்டைகள் எந்த இடங்களில் இருக்கின்றனவோ, அவைகளை சர்க்கார் மராமத்து செய்து விவசாயிகளுக்கு பிரயோஜனப்படும்படி செய்வது நல்லது.

[Sri S. R. Arumugam] [30th March 1954]

“தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் ஒரு பிரக்காவில் தொடர்ந்து அமுல் செய்யப்படாமலிருப்பதால் பக்கத்திலுள்ள கிராமங்களுக்கு வசதி கிட்டுவ தில்லை. இம்மாதிரி இல்லாமல், ஒரு Block-ஆக எடுத்துக்கொண்டு நடுவில் Gap இல்லாமல் எல்லா இடங்களுக்கும் சேர்ந்து நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்தவேண்டும்.

“ஹரிஜனங்களைப்பற்றி ஏற்கெனவே பலமுறை பேசி ஆகிவிட்டது. ஹரிஜனங்களுக்கு ஒன்று மட்டும் செய்தால் ரொம்ப அனுகூலமாயிருக்கும். இனிமேல் பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கும்பொழுது, எல்லா ஹரிஜன மாணவர் களுக்கும், அதாவது Elementary school, High school, College இவைகளில் படிக்கும் எல்லா மாணவர்களுக்கும் புஸ்தகங்கள் வாங்கு வதற்கும், சம்பளம் கொடுப்பதற்கும் வேண்டிய பணத்தை முன்னாலேயே Advance-ஆகக் கொடுத்து உதவி செய்தால் மிகவும் நலனாயிருக்கும். இப்பொழுது Public examination-க்கு முதலில் ஹரிஜனங்கள் பணம் கட்ட வேண்டியிருந்தாலும், பின்பு சர்க்கார் அவர்களுக்கு அந்த பணத்தை திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன வென்றால் அவர்கள் முன்னால் பணம் கட்டாமலேயே Public exami nation-ல் உட்காருவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டால் மிகவும் பிரயோசனமா யிருக்கும் என்பதுதான். காரணம் என்னவென்றால், பின்னால் சர்க்கார் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தாலும், முதலில் பணம் கட்டுவதற்கு ஹரிஜனங்கள் மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். தங்கள் கோழிக் குஞ்சுகளையும் பாத்திரங்களையும் விற்று பணத்தைக் கட்டி Public examination-க்கு உட்காரவேண்டிய நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். ஆகையால் சர்க்கார் இந்த வருஷத்திலிருந்தாவது ஹரிஜனங்களிடமிருந்து முன் பணம் வசூல் செய யாமலே, அவர்களை பரிசீலிக்கு உட்கார் அனுமதிப்பார்கள் என்று நான் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறேன்.

“புறம்போக்கு நிலங்கள் சம்பந்தமாக எத்தனையோ அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். ஒரு விஷயம் எனக்குத் தெரியும். என்னுடைய சூலூர் பிரக்காவில் ஹரிஜன ஒரு பூமியை 4, 5 வருஷங்களாக உழுதுகொண்டிருந் தான். ஆனால் அங்கிருந்த கணக்குப்பிள்ளையும், மணியக்காரரும் அந்த நிலத்தை அவனிடமிருந்து பிடுங்கி வேறு ஒருவருக்குக் கொடுத்துவிட்டார் கள். நான் அதைப்பற்றி ‘ஒரு ஹரிஜன இந்த பூமியை பல வருஷங் களாக உழுது சாகுபடி செய்து கொண்டு வருகிறான். அவன் அந்த பூமியில் சொந்த பணத்தைப் போட்டு அபிவிருத்தி செய்திருக்கிறான். அப்படி இருக்கும்பொழுது அந்த நிலத்தைப் பிடுங்கி மற்றொருவனுக்குக் கொடுப்பது சரியல்ல. ஆகையால் அந்த பூமியை திரும்பவும் அந்த ஹரிஜனுக்கே திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும்.’ என்று கலெக்டர் அவர் களுக்கு எழுதியிருந்தேன். இன்று வரையில் அதற்குப் பதில் வரவில்லை. இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கிராமங்களிலுள்ள வெட்டியான்கள் பெரும்பாலும் ஹரிஜனங்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 11 ரூபாய் முதல் 18 ரூபாய் வரையில் தான் சம்பளம் கிடைக்கிறது. அவர்கள் இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு எந்த முறையில் வாழ்க்கை நடத்துவார்கள் என்பதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும். கிராமங்களிலுள்ள கணக்குப்பிள்ளை மணியக்காரர்களுக்கு சம் பளம் குறைவாக இருந்தாலும்கூட அவர்கள் பலவிதமான சூழ்நிலையில் ஒருவாறு நல்ல வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள். ஆனால் கிராம வெட்டி யான்கள் குறைந்த சம்பளம் பெருவதால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் அவர்களுடைய சம்பளத்தை கூடுமானவரையில் ஓரளவாவது உயர்த்த வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

11.55

a.m

\* SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர்

அவர்களே, இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு ஒவ்வொரு ஜில்லா விற்கும் லோகல், டெவலப்மென்ட் வொர்க்ஸ்க்காக மத்திய சர்க்கார் நிதியிலிருந்து ராஜ்ய சர்க்காருக்கு மானியம் அளித்து இருக்கிறார்கள். அதன்படி ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் திட்ட வேலைகளை எடுத்துக்கொண்டு நடத்தவேண்டும் என்று, அவைகளில் பொது மக்களும் பஞ்சாயத்து போர்டும் அல்லது ஜில்லா போர்டும் 50 சத விதிகம் கொடுத்தால் அந்த



30th March 1954] [Sri M. P. Subramanyam]

திட்டத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த முறையில் சேலம் ஜில்லாவிற்கு இரண்டு லட்சத்தி முப்பதாயிரம் ரூபாய் சாங்ஷனாகி இருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு வேலையை ஆரம்பிக்க அனுமதித்திருக்கிறார்கள். தற்போது ஐந்தாறு வருஷங்களாக கிராமங்களில் மழை இல்லாமல் மக்கள் சிரமித்து இருக்கும் நிலைமையில் அவர்களுக்குக் கடன் பளு அதிகரித்திருப்பதால் அவர்களுக்கு உதவி அளிக்கும் பொருட்டு கடன் வாய்தாச் சட்டத்தைக் கொண்டு அதை நிறைவேற்றி வைத்து இருக்கும்போது பொதுமக்களிடமிருந்து இப்பொழுது ஐம்பது சத விதிகம் எதிர்பார்ப்பது என்பது சிறந்தது அல்ல என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதன் காரணமாக அநேகமாக எல்லா ஜில்லாக்களிலும் கொடுத்த நிதியை பூராவாகவும் உபயோகித்துக் கொள்ள முடியாத நிலைமையில் பொது மக்கள் இருக்கிறார்கள். சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் உச்சாகமாக இருந்தார்கள். ஆனால் கலெக்டர் ஒரு உத்தரவை அனுப்பி இருக்கிறார். அதன் பிரகாரம் மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதிக்குள் எந்தத் திட்டத்தையும் எடுத்து முடிக்க முடியாமல் அது நின்று போய்விட்டால் அந்த அளவிற்கு அடுத்த ஆண்டில் அந்த ஜில்லாவிற்கு கொடுக்கப்படும் மான்யம் பாதிக்கப்படும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஒரு திட்டம்கூட குறிப்பிடப்பட மார்க் 31-க்குள் முடிக்க முடியாது. சில திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறது.

“மற்றும் திட்டங்களுக்கு பொது மக்கள் ஐம்பது சத விதிகம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுவது நியாயம் அற்றது. அநேகம் பஞ்சாயத்து போர்டுகள் ஆயிரம் ரூபாய்கூட கொடுக்க முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஜில்லா போர்டுகளும் அவர்களுக்குக் கொடுக்க முன் வருவது இல்லை. அதனால் அவர்களிடமிருந்து ஐம்பது சத விதிகம் எதிர்பார்ப்பது என்பது முடியாது. அதை இருபத்தைந்து சத விதிகம் குறைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவ்விதம் பஞ்சாயத்து போர்டும் ஜில்லா போர்டும் பொது மக்களும் இருபத்தைந்து சத விதிகம் கொடுத்தால் போதும் என்று இந்த சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு சிபார்சு செய்யவேண்டும்.

“மற்றும் மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதிக்குள் திட்டத்தை எடுத்து முடித்து விடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்விதம் எடுத்து நடத்தினால் தான் அடுத்த ஆண்டிற்கும் அது நீடிக்கப்படும் என்றும், இல்லாவிட்டால் நீடிக்கப்படுவது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். சட்டத்தில் டிசம்பர் மாதம் பத்து அல்லது இருபது ஆயிரம் ரூபாயில் வேலைகளை எடுத்து நடத்தி அவைகளை முடிக்க வேண்டும் என்றால் அது முடியாத காரியம். அவ்விதம் சொன்னால் உண்மையில் அது சரியான நன்மை அல்ல. சாதாரணமாக ஒரு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒரு கட்டம் சட்ட வேண்டும் என்றால் சுமார் மூன்று மாதத்திற்குள் நிதியைத் திட்டி அந்தக் கட்டத்தைக் கட்ட முடியுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அவ்விதம் ஒரு கட்டத்தைக் கட்டிக் கொடுப்பதாக இருந்தாலும் குறைந்தது ஆறு மாதங்களாம். அப்படி ஆறு மாதங்களில் கட்டினாலும் அது மேலே விழுந்துவிடும் என்று எஞ்சினியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதனால் மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதிக்குள் திட்டத்தை முடித்தால்தான் கிராண்டு கொடுக்கப்படும் என்ற எண்ணத்தை அரசாங்கம் விட்டுவிட வேண்டும். இவைகளை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் அதிகப்படியான கிராண்டு கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டம் என்றும் கம்யூனிடிப் பராஜைக் திட்டம் என்றும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன்படி எந்த இடங்களில் அதிகப்படியான உணவு உற்பத்தி செய்யலாமோ அந்த இடங்களில் அதை விஸ்தரிக்கப் போவதாக சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தால் அது ஒரு பிரச்சாரத்திற்காகத்தான் என்று நோன்று விழுது. எந்த இடங்களில் மக்கள் பிற்போக்காக இருக்கிறார்களோ அந்த இடங்களை எடுத்துக்கொண்டால் நல்ல பலன் ஏற்படும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். உண்மையாகவே இந்தத் திட்டத்தில் நீதி வழங்க வேண்டும் என்றால் எந்தெந்த இடங்கள் பிற்போக்காக இருக்கின்றனவோ அந்த

[Sri M. P. Subramanyam] [30th March 1954]

இடங்கனையேதான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எந்த இடத்தில் அதிகப் பலிவா எதிர்பார்க்கலாமோ அந்த இடத்தை எடுத்துக்கொள்வது என்று சொல்வது எப்படி இருக்கிறது என்றால் சாதாரணமாக ஒருவனுக்கு கொஞ்சம் பொருள் இருந்தால் அவனுக்கே இன்னும் பொருள் கொடுத்தால் அதை அவன் நல்லபடியாக வைத்துக்கொண்டு இருப்பான் என்றும் அதை அவன் உற்பத்திப் பண்ணிக் கொள்வதற்கு செலவுகளை இரூக்கும் என்றும் அவன் ஏழையாக இருக்கிறதோ அவனுக்கு மறுபடியும் பொருள் கொடுப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை என்றும், ஏனென்றால் அவனிடம் ஏற்கனவே ஒன்றும்இல்லை என்றும் சொல்லுவது போல் இருக்கிறது. அதனால் தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின்கீழ் பிற்போக்கான இடங்களை எடுத்துக்கொள்வது அவசியமே தவிர மற்ற முற்போக்கான இடங்களை எடுத்துக்கொள்வது அவசியம் இல்லை.

“ஆத்தார் தாலுகாவை எடுத்துக் கொண்டால் ஏற்கனவே அங்கு ஒரு விவசாய டிமாண்ட்டிரேட்டர் இருக்கிறார். தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின்கீழ் ஒரு அதிகாரியும் டிபுடி இன்ஸ்பெக்டரும் இருக்கிறார். இன்னும் மற்றொரு கல்வி அதிகாரியும், அங்கு இருக்கிறார். இது இரட்டிப்புச் சிலவு என்பதை கூறவிரும்புகிறேன். அந்தப்பக்கங்களில் சுற்றி வரும்போது கிராம சேவக்கலைப்பற்றி மிக மோசமான அபிப்பிராயம் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் கிராமங்களிலுள்ள பெண்களை சுற்றிக்கொண்டு திரிகிறார்கள் என்றும் அவர்கள் வேறு எந்த வகையிலும் நல்லது செய்வது இல்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட புரர்கள் ஏராளமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த இடங்களில் உண்மையாக உழைக்கக் கூடியவர்கள்தான் நியமிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பலவித உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கும்போது வேண்டியவர்களுக்கு ஏதாவது உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கொடுக்கப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. இதைப் போலவே பலவித நியமனங்கள் சரியில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே இருக்கும் டிமாண்ட்டிரேட்டர்களை வைத்துக் கொண்டு வேலைகளை நடத்தினால் போதும் என்று நினைக்கிறேன். புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியம் இல்லை என்பதை சர்க்காருக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“இன்னும் பல விஷயங்களில் சர்க்கார் செலவு செய்வது அர்த்தமற்றதாகவும் அவசியமாகவும் இருக்கிறது. தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின்கீழ் வாலிபால் கோர்ட் ஏற்படுத்த ஆத்தார் வட்டாரத்திற்காக மட்டும் ரூபாய் இரண்டாயிரம் சாங்ஷன் செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு பந்தாட்டமா அவசியம்? இந்த மாதிரியான அவசியச் செலவுகளைக் குறைத்துக் கொள்ள சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தன்னுடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் இந்த ஆண்டு சமரம் 1,300 ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை திறக்கப் போவதாக குறிப்பிட்டார். எந்த அளவிற்கு பள்ளிக்கூடங்களை அவர்கள் திறக்கிறார்களோ அந்த அளவில் நான் சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன். இருந்தாலும் புதிய பள்ளிக்கூடங்களை திறக்கும்போது பிற்போக்கான நிலைமையில் எந்த இடங்கள் இருக்கின்றனவோ அந்த இடங்களில் அதிகப்படியான பள்ளிக்கூடங்களை திறந்து வைக்க வேண்டும். குறிப்பாக எடுத்துக்கொண்டால் சேலம் ஜில்லாவில் அதிகமான பள்ளிக்கூடங்கள் கிடையாது. மற்ற இடங்களில் 15 சத விதிகம் படித்தவர்கள் இருந்தால் சேலம் ஜில்லாவில் பத்து சத விதிகம் தான் படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்ற ஜில்லாக்களைவிட சேலம் ஜில்லா மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருப்பதால் அதிகப்படியான புதிய பள்ளிக்கூடங்களை அங்கு திறக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. இதில் சர்க்கார் முக்கியமாக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இப்பொழுது ஆயிரம் ஜனத்தொகை இருக்கும் இடங்களில் ஒரு பள்ளிக் கூடம் அமைப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். சேலம் ஜில்லாவில் 400க்கு மேற்பட்ட இடங்கள் 1,000க்கு மேல்பட்ட ஜனத்தொகை உள்ளதாக இருந்தாலும் பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லாதவைகளாக இருக்கின்றன. இப்பொழுது 1,300 பள்ளிக்



30th March 1954] [Sri M. P. Subramanyam]

கூடங்கள் திறக்கப் போவதால் அங்கு குறைந்தது 400 பள்ளிக்கூடங்களாவது திறந்து வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டையும் செய்ய வேண்டும் என்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்பொழுது ஸ்கூல்லெஸ் செண்டர்கள் என்று ஒரு லிஸ்டை தயாரித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த லிஸ்ட் சுமார் 15 வருஷங்களுக்கு முன்னதாக தயாரிக்கப்பட்டது. அதன்படி ஸ்கூல்களை திறக்க வேண்டும் என்று ஒரு கொள்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடம் அமைக்க வேண்டும் என்று ஜில்லா ஆபீசருக்கு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டால் அந்த லிஸ்டைப் பார்த்து அந்த இடம் அந்த லிஸ்ட்டில் இருந்தால் தான் அங்கு பள்ளிக்கூடத்தை திறக்கிறார்கள். அந்த லிஸ்ட்டில் இல்லா விட்டால் பள்ளிக்கூடத்தை திறப்பது இல்லை. அந்த லிஸ்ட் சுமார் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பாக தயாரிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது இருந்த ஜனத்தொகை வேறு, இப்பொழுது இருக்கும் ஜனத்தொகை வேறு. அதனால் அந்த லிஸ்டை வைத்துக் கொண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கப்படும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அது மட்டும் அல்ல. ஆயிரம் ஜனத்தொகையுள்ள இடங்களில் தான் பள்ளிக்கூடங்களை திறக்கப்படும் என்று சொல்லுவதும் சரியல்ல. அப்படி ஒரு கொள்கை வைத்திருந்தால் பல இடங்களில், பள்ளிக்கூடங்களே திறக்கப்படாமல் இருக்கலாம். அப்படி இருப்பது தவறு. அந்த நிபந்தனையை எடுத்து விட்டு 500 ஜனத்தொகை இருந்தாலும் அந்த இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்களை திறக்கலாம் என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் நிபந்தனைப்படி பிள்ளைகள் 3, அல்லது 4, அல்லது 5, மைல்களுக்கு மேல் நடந்து பள்ளிக்கூடம் சென்று வாடுவேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி இருப்பதால் அநேகம் பிள்ளைகள் படிக்க முடியாமல் இருக்கின்றன. அதனால் 500 ஜனங்கள் இருந்தால் அங்கு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை அமைக்கலாம் என்ற யோசனையைச் சொல்ல வருகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள ஆசிரியர்களைப்பற்றி கொஞ்சம் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். அநேகமாக ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இளைஞர்களாக இருப்பதால் அங்கு நல்ல முறையில் நிர்வாகம் நடைபெறவில்லை. பள்ளிக்கூடங்களில் நல்ல முறையில் பாடங்கள் போதிக்கப்பட வேண்டும். இப்பொழுது திறமை குறைந்து கொண்டு வருகிறது. அதற்குக் காரணம் அங்குள்ள ஆசிரியர்களுக்குப் போதிய சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. மற்றும் மேல் அதிகாரிகளுடைய தணிக்கை அங்கு வெகு குறைவாக இருக்கிறது. மேலதிகாரிகள் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை அடிக்கடி போய் பார்ப்பது என்பது இல்லை. என்னென்றால் அவர்களால் அப்படி அடிக்கடி போய் பார்க்கத் தொன்ற முடியவில்லை. குறிப்பாக சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு ஆத்தூர் தாலுகா சேலம் தாலுக்கா பூராலிலும் டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதன் வீஸ்தீரணம் அதிகமாக இருக்கிறது. ஒரு ஆண்டில் ஒரு பள்ளிக்கு ஒரு முறையாவது போக முடியவில்லை. இந்த நிலைமையில் ஆரம்பப்பள்ளிக்கூடத்தின் நிர்வாகம் எந்த நிலைமையில் இருக்கும் என்பதை சர்க்கார் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு செலவழிக்கப்படும் பணம் உண்மையிலேயே அவர்களுக்கு அது பயன் பட வேண்டும் என்றால் சர்க்கார் அதிகப்படியான டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமிக்க வேண்டும். ஒரு டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர் 50 அல்லது 60 பள்ளிக்கூடங்களை தணிக்கை செய்தல்போதும் என்ற நிபந்தனை வேண்டும். இதை சர்க்கார் மிகமிக கவனித்து உடனடியாக போதிய டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர்களை அங்குள்ள வட்டாரங்களுக்கு நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு பிரக்காவிற்கு ஒரு டிபுடி டைரெக்ட்டரை நியமித்தாலும் நல்லது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இதனால் சர்க்காருக்கு நஷ்டம் ஏற்படு விடாது. ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதோடு இவர்களுக்கு ரூ. 100 சம்பளம் கொடுத்து தணிக்கை செய்யச் சொன்னால் நல்ல பலன் கிடைக்கும். அதிக நஷ்டமும் ஏற்படாது என்பதை சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[Sri M. P. Subramanyam] [30th March 1954]

“கல்லூரிகளை அமைக்கும் கொள்கையைப் பற்றி குறிப்பிடும்போது நகரங்களில் தான் அதிகப்படியான கல்லூரிகளை சர்க்கார் ஏற்படுத்துகிறார்கள். முனிசிபாலிட்டிகளில் கல்லூரிகளை திறக்க முன்வருவதில்லை. ஜில்லா போர்டு கல்லூரிகளை திறக்க முன் வந்தாலும் சர்க்கார் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்க முன் வருவது இல்லை. கல்லூரிகள் இல்லாத இடங்களிலும் கல்லூரிகளை திறக்க சர்க்கார் முன் வரவேண்டும். சென்னை எடுத்துக் கொண்டால் இங்குதான் மேலும் மேலும் கல்லூரிகளைத் திறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் ஜனங்களுக்கு அதிகமாக நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. கிராமத்திலிருந்து வந்து நகரங்களில் படிக்க வேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு அதிகப்படியாக செலவு ஏற்படுகிறது. இங்கு வந்து பின்னேகள் படிப்பதற்கு வசதி ஏற்படுவதும் கிடையாது. ஆகவே கல்லூரிகள் இல்லாத இடங்களில் அவைகளைத் திறந்து வைத்தால் நன்மையாக இருக்கும். சேலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கல்லூரிகள் கிடையாது. அங்கு அதிகப்படியாக கல்லூரிகளை அமைக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அந்த ஒரு கல்லூரியிலும் டிஸ்திரிக்ட் போர்டுகள் ஹைஸ் கூல்களில் படித்தமானவர்களுக்குச் சலுகை, இடம் கொடுப்பது இல்லை. திருச்சி, சென்னை போன்ற இடங்களுக்கு பின்னேகள் வந்து படிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் ஜில்லா போர்டு ஒரு கல்லூரியை திறக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்ட பொழுது, லோகல் போர்டுகள் ஆரம்பப் படிப்புக்கு பொறுப்பில் ஒப்பிய கல்லூரிப்படிப்புக்கு பொறுப்பு அல்ல என்று சொல்லி அரசாங்கம் அதை அனுமதிக்க வில்லை. ஆகவே கல்லூரி இல்லாத இடங்களில் கல்லூரிகளை திறப்பதற்கு சர்க்காராவது முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கல்லூரி இருக்கும் இடங்களிலேயே மறு படியும் கல்லூரிகளை திறப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்கக் கூடாது என்று சர்க்காரை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“தற்போது எஞ்சினியரிங் கல்லூரியிலும் மெடிகல் கல்லூரியிலும் பிற்பட்ட சமூகத்தினருக்கும் ஹரிஜன சமூகத்தினருக்கும் பேரதிய பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. பல ஆர்ட் கல்லூரிகளில் இவர்களுக்கு 25 சத விதிகம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சர்க்கார் எதிர்பார்த்தாலும் கூட உண்மையில் அப்படி நடப்பது இல்லை. அதைப்பற்றி கேட்டால் கட்டாயமாக அந்த சத விதிகத்தின்படி அவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று சொல்லி விரகிறார்கள். ஆகையால் கட்டாயமாக அவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று சர்க்கார் ஒரு சர்க்குலர் அனுப்ப வேண்டும். குறைந்தது 25 சத விதிகம் பிற்போக்கு சமூகத்தினருக்கும், 15 சத விதிகம் ஷெடியூல்ட் வகுப்பினருக்கும் இடம் ஒதுக்கித்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு தக்காலி கடனாகவோ அல்லது நில அடமான பாங்கி கடனாகவோ கொடுக்கும் விஷயத்தில் மிகவும் பத்தாம்பசலிக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 1939-வது வருஷத்திற்கு முன்பு ஒருவர் வைத்திருக்கும் பூமி என்ன விலைக்குப் போனதோ, அந்த விலைக்குப்பாதி தான் சர்க்கார் கடனாகக் கொடுக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக நான்கு ஏக்கர வரையில் நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய ஒருவன் ஆயிரம் அல்லது ஐநூறு ரூபாய்கூட கடன் பெற முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறான்.

“நான்கு ஏக்கர நிலமானது ரூ. 8,000 முதல் ரூ. 10,000 வரையில் இப்பொழுது பெறுமானதாக இருக்கலாம். நியாயமாகப் பார்த்தால் அந்த நிலத்தின் மீது ஐயாயிரம் ரூபாய் கூட கடன் கொடுக்கலாம். ஆனால், இப்பொழுதுள்ள முறையில் “1939-ம் வருஷத்தில் அந்த நான்கு ஏக்கரை சுமார் ரூ. 1,500 வீதம் தான் வாங்கியிருக்கக்கூடும்” என்ற ஒரு உத்தேசத்தை வைத்துக்கொண்டு, “ரூ. 750 வரையில்தான் கடன் தர முடியும்” என்று சொல்லுவது அர்த்தமற்றத் தன்மை என்றுதான் நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

“கிராமத்திலுள்ள சிறிய விவசாயிகள் நன்மை பெறவேண்டுமானால், 1939-ம் வருஷ மதிப்பின் அடிப்படையிலே கடன் கொடுப்பது என்பதை



30th March 1954] [Sri M. P. Subramanyam]

நிறுத்திவிட்டு, யுத்தத்திற்குப் பிறகு 1946-47-ம் வருஷத்திலே என்ன விலை பெறுமோ, அதில் 50 சத விதிகம் கடன் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

\* SRI A. RATNAM :—“ கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே இன்று சபையில் பிரேரிகைப்பட்டிருக்கும் மசோதாவை அனுசரித்தும், தோழர் ஸ்ரீ வினாயகம் சொல்லியதை ஆமோதித்தும் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 12-05 p.m.

“ சென்ற ஆண்டிலே வரவு செலவுத் திட்டத்திற்கு அதிகமாகச் செலவு செய்தது சம்பந்தமாக நேற்றையதினம் நாம் பரிசீலனை செய்திருக்கிறோம். லட்சக்கணக்கான ரூபாய் அனுமதித்ததைவிட இப்பொழுது அதிகமாக செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அதே நேரத்தில், நம்முடைய ராஜ்யத்தில் என்னென்ன நன்மைகள் நடந்திருக்கின்றன என்று பார்த்தால், அது பொதுமக்களுக்கு விளங்காத புதிதாகவே இருக்கிறது. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், இதைச் செய்கிறோம், அதைச் செய்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்களேயொழிய, நடைமுறையில் நாட்டிலே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்று பார்த்தால், அது பொதுமக்களுக்கோ, சட்டசபையிலுள்ள அங்கத்தினர்களுக்கோ விளங்கவில்லை. அமைச்சர்கள் தங்கள் தங்கள் இலாகாக்களின் அறிக்கைகளில், தாங்கள் எவ்வளவோ திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்றும், அவைகளினால் மக்களுக்கு நல்ல பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் கூறிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரம் செய்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். ரேடியோக்களிலும், மற்ற இடங்களிலும் பறை சாற்றப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றது. சட்டசபைகளிலும் சொல்லப்பட்டுவருகிறது. ஆனால், ஐந்தாண்டுத்திட்டம் தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், சமூக நலத் திட்டம் இவைகளினால் மக்களுக்கு என்ன நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று பார்த்தால், சாதாரண வேலைகளை விட அதிகமாக ஒன்றும் செய்வது கிடையாது. கலாக்குகளைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது, ஆங்கிலேய சர்க்கார் இருந்த காலத்தில் என்ன காரியங்களைச் செய்தார்களோ, அந்தக் கலாக்குகளையும் இவர்களுடைய புள்ளிவிவரங்களோடு சேர்த்து, ஐந்தாண்டுத்திட்டத்திலே இவ்வளவு பணம் அதிகமாகச் செய்திருக்கிறோம் என்று புள்ளிவிவரங்களில் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

“ குறிப்பாக, ஹரிஜன மான்யத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட பணம் அடுத்த படியாக ஐந்து வருஷத்திட்டத்திலே செலவு செய்யப்படுவதாக காண்பிக்கப்படுகிறது. ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்பட்ட மக்களுக்கும் சர்க்கார் என்ன வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள், என்ன வேலை செய்தார்கள், ஐந்து வருஷத்திட்டத்தினால், மக்கள் என்ன நன்மைகளை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்றால், ஹரிஜன மான்யத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட பணத்திலிருந்து ஏதோ ஆங்கிலேயே அரசாங்க காலத்திலிருந்து சில வசதிகளைச் செய்கிறார்கள். சம்பள உதவிகள் அளிக்கிறார்கள். ஒரு சில இடங்களில் சுகாடு கட்டியிருக்கிறார்கள். கிணறுகள் தோண்டியிருக்கிறார்கள். இதையே திருப்பித் திருப்பி ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நாங்கள், இதைச் செய்து விரைந்தும், அதைச் செய்துவிடுகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களேதவிர, ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்பட்ட மக்களுக்கும் நன்மை ஒன்றும் அதிகமாக ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்த அளவிலே ஐந்தாண்டுத் திட்டமும், அரசியல் திட்டமும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால், மக்களுக்கு நேரடியாக செலவாகிறதா என்றால் இல்லை. இதை அதிகமாக விளக்கவேண்டுமென்றால் நேரம் கிடையாது. லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவுசெய்யப்படுகிறதேயொழிய, மக்களுடைய அத்தியாவசிய வசதிகளுக்கோ, கல்வி வசதிக்கோ, செலவுசெய்யப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. குறிப்பாக, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்விச் சலுகை கிடையாது. உயர்தரப் பாடசாலைகளில் வாசிக்கும் மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கிடையாது. போர்டிங் கிராண்டு கிடையாது. ஸ்பெஷல் பீஸ் என்பதற்காக ஒரு லட்ச ரூபாய் இரண்டு லட்ச ரூபாய் பிச்சை கொடுங்கள் என்று 33 சட்டசபை ஹரிஜன மெம்பர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துசொல்வதற்காக தாது சென்றால், அவர்களைப் பார்க்காமல் அவர்களை அசட்டை செய்திருக்கிறது இந்த அரசாங்கம் ; அமைச்சர் பீடம் ; ராஜாஜி சர்க்கார்.

[Sri A. Ratnam] [30th March 1954]

“சென்னை நகரத்தில் பக்கிங்காம் வாய்க்கால் இருக்கிறது. காக்கேயின் ரோடுக்கு அருகிலே நான் வசிக்கிறேன். அந்த இடத்திற்கு அருகாமையில் ரோடு போட்டார்கள். சென்ற வருஷத்திலே ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவுபடுத்திருக்கிறார்கள். பக்கிங்காம் வாய்க்காலிலிருந்து சேற்றை எடுத்து, அந்த ரோடின் மீது போட்டார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவுசெய்தும் பயன்படவில்லை. கண்டிராக்களும் அதிகாரிகளும் பங்கு போட்டுக்கொண்டார்கள். அது சரியானபடி செலவு செய்யப்படவில்லை. அந்த ரோடின் மீது போட்டிருந்த சேற்றினால் சகிக்கமுடியாத நாற்றம் ஏற்பட்டு மக்களுடைய சுகத்தைக் கெடுக்கக்கூடிய முறையில் இருந்தது. ஆறு மாதகாலமாகியும் அதை அப்புறப்படுத்தவில்லை. அதன் மீது உள்ள ஈர மண்ணை அப்புறப்படுத்தவேண்டும். எப்ரல் மாதத்தில் என்ன செய்திருக்கிறார்களென்றால், ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து, பக்கிங்காம் கால்வாயிலுள்ள சேற்றை அப்புறப்படுத்துகிறோம் என்று சொல்வார்கள். மறுபடியும் அந்த ரோட்டைப் புதுப்பிக்கவேண்டுமென்று பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களைச் சேர்வுச் செய்து செலவிலே காண்பிக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான தில்லுமுல்லுகளை அதிகாரிகளைக்கொண்டும், இலாகாக்களைக் கொண்டும் விரய மாக்கப்படுகிறதேதவிர, பொதுமக்களுக்கு நன்மைகள் செய்யப்படவில்லை. மக்களிடமிருந்து வரிப்பணத்தை வாங்கி, அவர்களுக்கு நன்மை செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்களேதவிர, உண்மையாகவே அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதில்லை. மேலும் மேலும் அவர்களுக்கு வரியை அதிகமாகப் போடுகிறார்கள். பப்ளிக் ஓர்க்ஸ் டிபார்ட்மென்ட் போன்ற இலாகாக்களின் கொடுக்கப்படும் கண்டிராக்களின் மூலம் பொதுமக்களிடமிருந்து வாங்கும் பணமானது கரியாக்கப்படுகிறது என்று குறிப்பாக எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“புதிய ஆரம்பக் கல்வித்திட்டத்தைப்பற்றி கவனிப்போமானால், கனம் ஆச்சாரியார் அவர்கள், இந்த ராஜ்யத்தின் முதல் அமைச்சர் அவர்கள், அவர்களுடைய சொந்த உழைப்பால்தான் கொண்டுവந்தார். பொதுமக்களும், சட்டசபை மெம்பர்களும் எதிர்த்தும்கூட பலனளிக்கவில்லை. ஆனால் இன்றே கனம் ஆச்சாரியாருடைய ஆட்சி, அவர்களுடைய ஆட்சிக்காலம் இன்றையதினம் சூர்யாஸ்தமனம் ஆகப்போகிறது. அதேநேரத்தில், அவரால் கொண்டுவரப்பட்டபுதிய கல்வித்திட்டமானது சென்னையிலும், முனிசிபல் நகரங்களிலும் உள்ள எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் விஸ்தரிக்கப்படப்போவதாக அவர்கள் திட்டம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால், பொதுமக்கள் சட்டசபையிலுள்ள மெம்பர்கள் எதிர்த்தும் எவ்வளவோ பேசினோம். அந்த திட்டம் அமுலுக்குக்கொண்டுவரக்கூடாது என்றெல்லாம் தீர்மானம் செய்தும் பலனளிக்கவில்லை. வெளியிலே நாட்டு மக்கள் என்ன கருதுகிறார்கள். இது மக்களுக்குப் பலன் அளிக்காத திட்டமென்றும், குறிப்பாக ஆதித்திராவிட மக்களையும், பிற்பட்ட மக்களையும் அழிக்கும் திட்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஆரிய வம்சத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கும் திட்டம் என்றெல்லாம் சொல்லி பல மகாநாடுகளைக்கூட்டி, இந்தத் திட்டம் கைவிட்டவேண்டுமென்று தீர்மானங்கள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அண்மையிலே நாகப்பட்டினத்தில் பெரியார் அவர்களுடைய தலைமையின் கீழே நடந்த ஒரு மகாநாட்டிலே சுமார் 15 ஆயிரம் மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். ஆனால், இந்தப் புது கல்வித்திட்டம் திராவிட மக்களை அழிக்கும் திட்டம் என்றும், ஆரிய மக்களை உயர்த்தும் திட்டம் என்பதற்காகத்தான் பெரியார் அவர்கள் திராவிட மக்களைக் காக்கவேண்டுமென்றும், ஆரியர்களை அழிக்கவேண்டுமென்றும், சட்டத்தை மீறவேண்டியிருந்தாலும், ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டியிருக்கிறார்கள். ஆவணி அவிட்டதினன்று ஒரே நாளில் 348 பிராமணர்களையுடைய புநாலு அறுத்த டேவின் என்பவருடைய தலைமையின் கீழ் நாகப்பட்டினத்திலிருந்து சென்னை நகருக்கு ஒரு படை திரண்டுவருகிறது. இந்தப் புதிய கல்வித்திட்டத்தை எதிர்த்து. எனவே ஆச்சாரியாருடைய ஆட்சிக்காலம் அஸ்தமிக்கிறது. நாளையிலிருந்து வரும் எதிர்கால அமைச்சர் குழுவாவது இதற்கு நல்லது செய்யுமென்று நம்புகிறேன். இல்லையென்றால் நாட்டிலே ஒரு பெரும் குழப்பம் ஏற்படும், நாட்டிலே அமைதியின்மை ஏற்படும், நாட்டிலே ஒரு பெரிய புரட்சியை ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு அமைச்சர் குழுவே காரணமென்பதை இந்தச்



30th March 1954] [Sri A. Ratnam]

சட்டசபையிலே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இதுபற்றிய விவரங்கள் அதிகமாக சொல்வதற்கு நேரம் இல்லாததால் இத்துடன் இந்த விஷயத்தை நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

“தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணம் ரூ. 25 லட்சம் 1953-54 வருஷத்திற்கு அனுமதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எந்த அளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்? எந்த அளவு அவர்களுக்கு மான்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஏதோ கல்லூரிகளில் படிக்கும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் வழங்க அனுமதித்திருக்கிறார்கள். பணம் போதாது என்ற காரணத்தால் உயர்தர பாடசாலைகளில் வசிக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் வசிக்கும் மாணவர்களுக்கும் அது அக்கிரமத்தை விளைவிக்கிறது. ஸ்காலர்ஷிப் பணம் ஒருவருக்குக் கூட கொடுக்கப்படவில்லை. லட்சக்கணக்கான ஸ்காலர்ஷிப் நலன்கள் அச்சிடப்பட்டு, அவைகள் விநியோகிக்கப்பட்டு, அதற்கு அச்சடித்ததற்கும், தபால் பில்லைகளுக்கும் ஆயிரக்கணக்காக செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் உயர்தரப் பாடசாலைகளில் வசிக்கும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கும் பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கும் ஒருவருக்காவது ஸ்காலர்ஷிப் வழங்கப்படவில்லை யென்றால், இது என்ன அக்கிரமம்? ஹரிஜன சட்டசபை மெம்பர்களுடைய கடிதங்கள் உதாசீனப்படுத்தப்படுகிறது. இது அதனைவிட மிக அக்கிரமம் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ஹரிஜன இலாக்கா டைரக்டராக திரு. மலையப்பன் அவர்கள் இருப்பதைப்பற்றியும், ஹரிஜன இலாக்கா மந்திரியாக கனம் திரு. பழனிசாமி கவுண்டர் அவர்கள் இருப்பதையும் கண்டு நாங்கள் பெருமைப்படுகிறோம். அவர்கள் ஏதோ நன்மை செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாலும், அவர்களிடத்தில் பணம் ஒதுக்கித்தரப்படவில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டத்திற்குப் பணம் இல்லையென்று முதலமைச்சரைக் கேட்டால், அமைச்சர் குழு கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லக்கூடிய காலத்தில் டைரக்டர் மீதோ, குறிப்பிட்ட அமைச்சர் மீதோ குறை கூறுவதற்கில்லை. ஆனால், குற்றத்தை அமைச்சர் குழுவின்மீதுதான் போடவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. தீண்டாமை இந்த நாட்டிலே அதிகமாகியிருக்கிறது. சேரியில் வாழும் மக்கள் செத்துப் போனாலும் கூட அவர்களைப் புதைப்பதற்கு இடம் கிடையாது. செத்துப் போன பிறகு அந்தப் பிணத்தை குறிப்பிட்ட தெருக்கள் மூலமாக போகமுடியாமல், வயல்களின் வழியாகச் சுற்றிவிளங்குகொண்டு சடுகாட்டிற்கு போகவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஒரு சில குறிப்பிட்ட இரண்டு மூன்று செண்டு நிலத்திலே இவர்களுடைய பிணத்தைச் சடவேண்டும் அல்லது புதைக்கவேண்டும். அதற்குக்கூடப்போதுமான இடம் கிடையாது. அந்தச் சடுகாடு சரியானபடி அதிகாரிகளால் கண்காணிப்பது கிடையாது. அதற்காக இரண்டு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதைக்கூட இந்த அரசாங்கம் செலவு செய்வது கிடையாது. அதே நேரத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்காக மத்திய சர்க்கார் 4 லட்ச ரூபாய் சென்னைச் சர்க்காருக்கு மான்யமாக கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மான்யமாக கொடுத்த பணத்தை என்னசெய்கிறார்கள்? ஆதிதிராவிடர்களுக்கு நன்மைச்செய்வதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தை யாரிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள்? அந்தப்பணத்தை ஆரியவர்க்கத்தினரிடத்தில்தான், பிராமணர்களிடத்தில் தான் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்பதற்காக இருக்கும் ஸ்தாபனங்களிலே ஹரிஜன இனத்தைச் சேர்ந்தவரோ அல்லது பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவரோ இல்லாமல் வேறொரு இனத்தைச் சேர்ந்தவருக்கு இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடங்களிலே பிராமணர்கள் ஆக்கம் கொண்ட காரணத்தினால்தான் ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு ஒருவிதச் சலுகையும் அளிக்கப்படவில்லை. இந்த இலாகாவை வைதீக்ககூடும்ப்பதைச்சேர்ந்த ஸ்ரீ வி. பாஷ்யம் அய்யங்காரிடம், ஒப்படைத்திருந்தால் ஹரிஜனங்கள் எவ்விதம் நன்மையை எதிர்ப்பார்க்க முடியும்? ஆதிதிராவிடர்கள் தொட்ட தன்னன்ரைக்கூட இந்த அய்யங்கார் குடிப்பதில்லை. இவ்விதமாக இருக்கும் ஒருவரை ஹரிஜன இலாகா விற்கும் ஹரிஜனங்களின் நன்மைக்காகவும் போட்டால் எவ்விதம் இவர்களுக்குப் பலன் ஏற்படும். இவ்விதமாக மத்திய சர்க்கார் மாகாண சர்க்கார்

[Sri A. Ratnam] [30th March 1954]

ருக்குக் கொடுத்திருக்கும் பணத்தை வீணாகக் கரியாக்குகிறார்கள். ஆதலால் அந்தப் பணத்தை ஆதித்திராவிட மக்களுக்கு நல்ல முறையில் செலவு செய்யும் படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-20 \* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Mr. Deputy  
p.m. Speaker, Sir, this morning during question-time, the Hon. the Minister for Food, Finance and Education was saying which is a fact, of course, that the largest consumer of the imported rice in this State was Malabar. Last time, one of the ex-Ministers of this State also was saying on a public platform that Malabar was a liability as far as food consumption was concerned. But, in this connection, I would ask the Hon. Minister as well as all the hon. Members of this House, ‘Is it because the tenants, the peasantry, the tillers of the soil of Malabar are not willing to till the land and produce more?’ Not in the least. They are prepared to till the land and produce more. Moreover, in spite of the fact that the peasantry, their organizations and others, political and democratic organizations, have approached the Government and requested them to see that cultivable lands are leased to the peasantry for cultivation, the Government have not taken any step whatsoever. Now, a serious situation has arisen in Nilambur and Karuvarakundu in Vandoor firkā of Ernad taluk, in Malabar. Some tens of peasants have been arrested. Some are in detention and some are released. The situation in that part of the land is so serious that Police people and organized servants of the Janmis are threatening the peasants. The position is this. Generally, the tenants, the fugitive cultivators, the punam cultivators cultivate the hilly tracts of land. The custom is once in two or three years, or once in five or six years, and in some areas once in eight or nine years, peasants enter the hilly tracts and begin the cultivation. Then when the crops are produced, the village karnam and also the kariasthan, the servants of the landlord, go there and measure the area under paddy cultivation and the revenue assessment and rent are fixed and collected. That is the tradition, convention and custom. That was practised for so long. Now a new situation has arisen in 1954. What is that situation? In this connection, I would draw the attention of the Hon. the Minister for Finance and the Hon. the Minister for Law who hails from Malabar to the discussions that we had on the floor of this Assembly on the Malabar Tenancy (Amendment) Bill, 1953. There is a provision in the Malabar Tenancy Act—Section 52 (b) under which the State Government shall authorize any officer to lease lands to those cultivators who are willing to cultivate them if the landlords are not willing to lease them. In that connection, we pointed out that no step had been taken hitherto though such a provision was there in that Act to prevent the adoption of a dog-in-the-manger policy and that, therefore, the Act should be suitably amended. Hence, an amendment was also proposed. But intervening in the debate both in the Joint Select Committee and here, the Hon. the Chief Minister and the Law Minister said, ‘As there is a provision, the matter will be looked into’. With reference to that, I have to say that the criminal negligence on the part of the Government to take suitable steps has brought about a state of affairs where large



30th March 1954] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

extents of cultivable land where from about 500 lakhs of paras of paddy can be produced are to-day lying waste. According to tradition, the peasants have entered the land. The Zamorin and other big landlords have objected to it. Now, they say that it is trespass. I say it is not a case of trespass. It is a tradition and I have explained what the tradition is. According to me, as I conceive general justice; it is the landlord class who has trespassed over the right of traditional cultivation by tillers. The kisans of Karivarakunda . . .”

SRI K. KUNHI MOHAMAD SHAFEE :—“ On a point of order, Sir the incident in Karivarakundu to which the hon. Gentleman is referring is *sub judice*. It is before the Court of the Divisional Magistrate of Malappuram.”

DEPUTY SPEAKER :—“ Is it before the Court? ”

\* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Sir, with due respect to the hon. Member, I would submit that I am not dealing with a case which is before the Court and which is *sub judice*. I am dealing with a part of a land which is in Nilambur and Karuvarakunda and also a land belonging to the Raja of Zamorin in Calicut. On 25th January 1954 the representatives of the peasantry approached the Collector and requested that he should take immediate action under the Malabar Tenancy Act and see that the peasantry were allowed to cultivate the land. He promised that this would be sympathetically considered. Then also it was not looked into. On 9th February 1954, the peasants held a public meeting. A deputation of 7 or 8 of them was also selected. These people approached the Collector who said that instructions had already been issued. But I am sorry to observe that up to this time, the poor peasants are not allowed to cultivate the land. My request to the Hon. Minister concerned is that Government should immediately intervene in this matter and see that the poor peasants are allowed to cultivate the lands. If they have, however, any doubt regarding the *bona fides* of this, they can appoint some officers or the Collector to enquire into the matter, or the concerned Minister may himself visit the place and verify the truth of my statement. If only they do this, I am sure they will be convinced of the urgency of the matter and the need to come to the help of the poor peasants. My only prayer is that the Government must immediately take suitable steps to see that peasants are able to cultivate the lands. If this is done, I am sure will be a great help to the people of that famine-stricken area. Incidentally, it will be a boon to the Government also inasmuch as they have been claiming that they have to shoulder the responsibility of feeding the people of Malabar, which can be lessened to a certain extent. I hope the Government will rise to the occasion and see that the peasants are freed from prosecution if any and also take urgent and suitable steps to enable them to cultivate even this year.

12-30  
p.m.

“ There is another very important matter to which I should like to draw the attention of the Hon. the Minister for Education

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [30th March 1954]

and it is this. Last time the Hon. the Minister for Education was telling that the average attendance at schools had been stipulated on the ground that unless and until such a condition was placed, there would not be any impetus on the part of the teachers to get more children into the schools. I quite agree. If the Hon. Minister thinks that the system of average attendance of pupils is so welcome and so desirable, why can't he prescribe the same system in respect of other services also? For example, why should not the Education Minister see that orders are passed that the Director of Public Instruction, Madras, who is getting a pay many times higher than that drawn by an ordinary L.T. teacher, is also paid on the basis of average attendance? Why is it that such a good system is not made applicable to the Hon. Minister for Education being the highest authority in the Education Structure when he draws his salary? It is not on the basis of the average attendance of pupils in this State that he gets his pay. It cannot be done. So, what I wish to say is that the teachers should not be paid on the basis of the attendance of pupils.

"Sir, very often, the Government have claimed that they were trying to keep up the prestige of the teachers. I know the ruling party, that is, the Indian National Congress, through its General Secretary, Sri Agarwal, has issued a general circular requesting the State Congress Committees and the State Governments concerned to see that the prestige of the teachers is saved as the States cannot reach the goal of a Welfare State unless and until the prestige of the teachers is saved. In this connection, I would like to invite the attention of the Hon. Minister for Education to certain news items that recently appeared in the Press of The Madras state. உபாத்தியாயரைத் தாக்கியதாக காங்கிரஸ்காரர் மீது புகார். This was the headline that appeared in the *Dinathanthi*, dated 28th January. In *Viduthalai* and *Janasakthi* papers this matter has appeared under this headline 'காங்கிரஸ் கெளுத்திவர் உமாபதியின் துமிர்' In the *Hindu* also, this news item has appeared. All these refer to the case of one Suryanarayana Naidu, a Corporation school teacher living in Karuppanan street. He is aged 57 years and has put in 27 years service. Sir, he was molested, beaten and mishandled by a Corporation Councillor, Sri Umapathi."

SRI C. RAJAM RAMASAMI :—"May I know how a reference to this case is relevant to the subject under discussion now?"

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—"I shall presently explain the relevancy, Sir. Here is a case, where a teacher was assaulter during school hours, when he was on duty. Now, is it not the duty of the Government to see that the rights of teachers are respected and upheld? When representations were made to the Director of Public Instruction and to the Hon. the Chief Minister, I am told that the teacher was asked to go and represent his case before a Court of Law. How can the Government expect a poor teacher, who was assaulted while he was on duty, to go



30th March 1954] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

before a Court of Law? If a police constable, or even a peon or even a fourth grade public servant had been assaulted in this manner, while he was on public duty, will not the Government take immediate action against the person, whoever it may be, who might have assaulted the public servant? I plead this ought to be done. Should not the Government, in the same manner, take action against the person who has assaulted the poor teacher. They have failed to do this. When they have failed to do this, there is no use of their tall talks. There is no use of their saying that the teachers belong to a great and noble profession and they also belong to the great tradition of rishies like Kanwa and others. Such tall talks on the part of those who are in power, if I am not using an unparliamentary expression, is all a humbug. I want the Government to do something tangible. There is no use of exaggerating things.

"It is not my intention to criticise the Government for criticism's sake. So far as our District of Malabar is concerned, a large extent of land is in the hands of Janmis, unlike in other parts of Tamilnad. Under the 1929 Act, there was a provision by which the Government could authorise an officer to lease out the lands to the poor tenants and cultivators. But nothing in this regard is hitherto done. I request the Government and the Hon. Minister concerned to immediately look into the matter and appoint a competent officer giving him instructions to visit the place and see that the detained persons are released and the lands are given to the tenants under lease. Of course, the tenants are prepared to take out the lands under lease after paying the reasonable lease amount. I once again request the Government to take very early action in this matter, as it is the call of the hour, so far as Malabar is concerned. Thank you, Sir."

**SRI M. KALYANASUNDRAM** :—“உதவி சபாநாயகர் அவர்களே ! இப்பொழுது நடந்துவருகூடிய இந்த வருஷத்திற்கு சர்க்காருக்கு வேண்டிய தொகையை கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கையில் ஒப்படைத்தாகி விட்டது. பின்னாலு் ஏற்படக்கூடிய தொகையை நிதி மந்திரிகையில் வைப்பதற்கு விவாதம் நடந்து வருகிறது, முடிவடையவும் போகிறது.

“இந்த வருஷத்தின் பட்ஜட் கோரிக்கையிலும் சரி, இப்பொழுது எடுத்துக் கொண்டுள்ள விவாதத்திலும் சரி, கட்சிமனப்பான்மையில்லாமல் கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும் மற்ற மந்திரிகளும் எதிர்க்கட்சிக் காரர்கள் கொண்டுவரும் எந்தப் பிரச்சினையையும் பாராட்டினார்கள். அவர்கள் எதிர்க்கட்சியினரை கட்சி நோக்கத்தோடு வெறும் தொந்தரவு கொடுத்ததாகவே நினைக்கக்கூடாது. ஜனங்களுடைய நன்மைக்காகக் கொண்டுவரும் எந்தப் பிரச்சினையையும் எதிர்க்கட்சியினர் கொண்டுவருவதற்கு எதிர்ப்பதற்காக ஆதரிக்கத் தயங்க வேண்டாம். கொண்டுவருவதை தடுக்க வேண்டாம் என்றுதான் அவர்களை மிகவும் பணிவுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட பிரச்சனை வருவதற்குக் காரணம் என்னவென்று ஆற அமர யோசிக்கவேண்டும். மக்களுடைய கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு எதிர்க்கட்சியினரும் முன் வருகிறார்கள் என்பதை அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

“சில முக்கியமான யோசனைகளை இச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்வதற்காகத் தான் எழுந்து பேசுவது. நாம் இங்கு கூடிப் பேசுவதற்கும், இவ்வளவு நிதி ஒதுக்குவதற்கும் காரணம் நம் நாட்டில் சுபிட்சம் ஏற்படுவதற்குத்

12-40  
p.m.

[Sri M. Kalyanasundram]

[30th March 1954]

தான். உணவு பற்றாக்குறையைத் தீர்க்க தீவிரமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நாடு நலமுற வேண்டுமென்றால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கும், வறுமையை ஒழிப்பதற்கும் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

“கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் இப்போது நிதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வழக்கமான பிரசங்கத்தைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயத்திலே மாறுதல் ஏற்படவேண்டுமானால் உடனே நிலச்சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி கனம் ரெவின்யூ மந்திரி தீவிரமாக ஆலோசனை செய்து வருவதாகச் சொன்னார்கள். இந்த பட்ஜெட் உஷ்ணம் தீர்ந்த பிறகு நிலகிரிக்குப்போய்க் கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்த பிறகு எவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அவசியம் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதுதான் என் அவர். அவ்விதம் செய்தால் இந்த மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாய மக்களனைவருக்கும் நன்மையளிக்கும் என்று சொல்வது மிகையாகாது. அதற்கு அடிப்படையாக புறம்போக்கு நிலங்களில் குடியிருக்கும் விவசாயிகளை வெளியேற்ற வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைத்தான் கனம் நாராயண நம்பியாரும் குறிப்பிட்டார்கள். எந்த விதத் தகராறும் செய்யாமல் உழுது பயிரிடத் தயாராயிருக்கும் விவசாயிகளுக்குப் புறம்போக்கு நிலங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

(At this stage Mr. Speaker occupied the Chair.)

“இன்னும் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். போலீஸ் அதிகாரத்தை அதிகரித்துக்கொண்டே போவதினால் பிரயோஜனமில்லை. சாதாரண சின்ன விஷயங்களுக்குக்கூட போலீஸ் விதிகளைக் கண்மூடித்தனமாக அமுல் நடத்துவது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையிலான உரிமைகளைப் பறிப்பதாகும். அமைதிக்கும் சுட்டுப்பாட்டிற்கும் ஒழுங்கிற்கும் பங்கம் ஏற்படுவிரெமே என்று கற்பனை செய்துக்கொண்டு போலீஸ் அதிகாரிகள் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் நடத்தும் மாநாட்டிற்கும், கூட்டங்களுக்கும், ஊர்வலங்களுக்கும் தடைபோடுவது, மைக் வைப்பதற்கு அனுமதி கேட்டால் அதைப் பிரமாதிப்படுத்தி பல தொல்லைகளுக்குள்ளாக்குகிறார்கள். ஜனங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய இச்சிறு உரிமையைக் கூடப் பறிப்பதன் மூலம், எதிர் கட்சியினரை அடக்கி விடமுடியாது- தொழிலாளர் ஊர்வலங்கள் நடக்காத அளவிற்கு அவ்வளவு ஒழுங்கீனமாக போலீஸ் அதிகாரிகள் நடந்து வருகிறார்கள். அதிகாரிகள் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கும் ஊர்வலங்கள் நடத்துவதற்கும் இடையூறு செய்வதனால் ஒரு விதமான நன்மையும் ஏற்படப்போவதில்லை. அதேசமயத்தில் முதலாளிமார்களுக்கும் நிலச்சுவான்தார்களுக்கும் யோதிய பக்கபலமாக இருந்து வருகிறார்கள். இவ்விதமாக கூட்டங்களுக்கும் ஊர்வலங்களுக்கும் போலீஸ் அதிகாரிகள் இடையூறு ஒன்றும் இழைக்காமல் அப்போதைக்கப்போது தொழிலாளர்கள் அனுமதி பெற உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இப்போது இருக்கக்கூடிய சில முக்கியமான பிரச்சனையை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். குறைந்த பட்சம் எதிர்க்கட்சியினர் செய்யவேண்டிய தெல்லாம் ஒரு மாநாடு போட்டு எல்லாவற்றையும் யோசிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதே சமயத்தில் சர்க்கார் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய தெல்லாம் தொழில் உற்பத்தி பெருக்குவதற்கும் அமைதி நிலவுவதற்கும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். எதிர்க்கட்சியினர் சொல்வதையெல்லாம் எதை யும் கட்சி நோக்கோடு கவனிக்கலாகாது. நாங்கள் சர்க்காரின் பலவீனத்தை உணர்ந்து, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்தி சர்க்காருக்கு இடையூறு செய்வது எங்கள் நோக்கம் அல்லவென்று தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். சர்க்கார் மக்கள்பால் செய்யும் எந்த நன்முயற்சிக்கும் எதிர்க்கட்சியினர் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருக்கின்றனர். அதே சமயத்தில் தொழிலாளர்களையும் அவர்களின் சங்கத்தையும் பலவீனப்படுத்த அனுமதிக்க முடியாது.



80th March 1954] [Sri M. Kalyanasundram]

“இன்னொரு விஷயம்—புதிய கல்வித்திட்டம். கட்சி கௌரவத்தைப் பார்க்காமல், தோல்வியை தோல்வி என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இதைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொள்வதுதான் பெருந்தன்மை. தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வது தவறல்ல. பெரியவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் தவறு ஏற்படுவது சகஜம்தான். ஆதலால் அந்தத் தவறை ஒப்புக்கொள்வதுதான் கௌரவத்திற்கு அழகு—பெருந்தன்மைக்குகந்தது. தவறுகளை மறைப்பது சரியல்ல. அதனால் நாட்டிலே குழப்பம் ஏற்படும். அவ்விதம் குழப்பம் ஏற்படாமல் நடந்துகொள்வதுதான் முறை. ஆதலால் இத்திட்டத்தை வாபஸ் பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டுள்ள பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.”

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, I regret to say, without any disrespect to any of the hon. Members, that the discussion was quite off the mark. We are considering the Appropriation Bill with reference to the Supplementary Grants. I was hoping at least one hon. Member would refer at least to one item in the Supplementary Grant and the provisions made under that and make some concrete suggestions. But unfortunately, I was disappointed. I would request hon. Members always to bear in mind that we have to observe the rules of procedure, rules of debate at least to some extent, because when hon. Members make out points it is expected that the Minister concerned should meet all those points. But it is not as if the Minister is an encyclopædia and he can rise at any moment and answer any point. Therefore, when we come prepared for certain debate, we come prepared with reference to the subject-matter which has to be discussed. Therefore hon. Members should not feel aggrieved, if I am unable to reply to the various points raised on the floor of this House. And another thing also. Supposing we reply to all those matters which I respectfully and humbly submit were not quite relevant, I would be following the foot-steps of hon. Members in referring to those matters which were not quite relevant. I cannot also say, ‘No relevant points have been raised and therefore let me sit down.’ I am therefore in a dilemma. However, I hope to adopt a via media attitude and try to meet the various points raised by some round-about way, saying, ‘It is connected with this and it is connected with that.’

“ I am really grateful to the hon. Deputy Leader of the Opposition for having made a very constructive and conciliatory speech and I heartily reciprocate the feelings he has expressed. After all, all of us are interested in the welfare of the people and all of us are eager that our country should prosper. We want that the various needs of the people should be met and the short-comings overcome. That is our aim. In the approach and in the method there might be certain difference of opinion in regard to certain aims. But that need not stand in the way of our co-operating in matters where we agree. But unfortunately when we disagree in certain matters that disagreement is carried into other fields also, so much so, it becomes impossible to co-operate even in fields where there is a certain amount of agreement. That is the tragedy of politics, that too party politics. I wish we were able to cast aside those feelings of party prejudices and rise above narrow

[Sri C. Subramaniam] [30th March 1954]

party politics. Unfortunately we are also human beings and members belonging to certain political parties. I do agree that we try to justify ourselves even when we are in the wrong. That applies both to the Opposition and the Government . . ."

SRI M. KALYANASUNDRAM :—" More to the Government than to the Opposition."

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I do not know. Let people judge about that. But since the Hon. the Deputy Leader of the Opposition has chosen to interrupt, I may tell him that we do not have a fanatical faith in any doctrine. Therefore we are liable to change and conversion than the hon. Member who is always actuated only by certain doctrines. Anybody else who thinks against that doctrine or who acts against that doctrine is, according to him, not progressive and is not working for the people. Therefore, he made the accusation that only the hon. Deputy Leader of the Opposition and those belonging to his party are interested in sticking to principles rather than persons on his side. But that is quite apart from our discussion. Because the hon. Deputy Leader of the Opposition chose to interrupt me, I had to make the position clear."

12-50  
p.m.

" The hon. Member Sri Vinayakam started the debate. He made reference to two or three matters to which he had referred already. While the time allotted for an hon. Member was only ten minutes, he had taken nearly half an hour. He spoke at length on the need for improving the irrigation facilities in Chingleput district. Of course he used some complimentary terms against us. He has said that the Government are unimaginative, impractical or impractical whatever the term might be. He went on in that vein. Let me inform Mr. Vinayakam that we are anxious to increase production of foodgrains. Government would do their best to increase food production. If, as a matter of fact, food production in Chingleput district could be increased by a simple scheme as Mr. Vinayakam had suggested, certainly we would look into the matter. We will not fail to look into it simply because Mr. Vinayakam has suggested it. Let me give that assurance to Mr. Vinayakam."

" Mr. Vinayakam also made so many references to the bus transport and referred in particular to the impoliteness of the conductors towards passengers. I do not know how far his charge could be substantiated. I do agree that there are certain people not only in transport but in other walks of life also who try to be unpleasant to their companions or other persons. But what I was able to gather from the speech of the hon. Member Mr. Vinayakam is that certain of the people employed in the Government Transport in the City have not behaved properly to the passengers. If there are miscreants, certainly they should be booked. Instead of levelling the general charge that there is corruption and this and that, I think, Mr. Vinayakam would have done well if he had brought to the notice of Government specific instances wherein the employees of Government Transport have behaved in



80th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

an impolite manner so that we could have booked the culprits suitably. But Mr. Vinayakam had preferred to make only a general charge."

SRI K. VINAYAKAM :—" Unfortunately the colleague of the Hon. the Finance Minister, viz., the Hon. Minister for Transport holds a different view. There seems to be difference of opinion among Ministers."

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I may say that there is absolutely no truth in what the hon. Member says. There is no different of opinion amongst us."

THE HON. DR. U. KRISHNA RAO :—" On a point of personal explanation, Sir. I really want to know how Mr. Vinayakam had found that I differ from the Hon. the Finance Minister on the question of behaviour of the Transport employees towards the passengers, while the same is not a fact. On the other hand, we are unanimous in arriving at a decision. The hon. Member is wrong when he says that the opinions of the Hon. the Minister for Transport are different from those of the Hon. the Finance Minister."

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I am glad the Hon. the Minister for Transport has answered immediately. There is no truth in what Mr. Vinayakam has said. We want to give the maximum comfort to the travelling public. As I said previously there may be individual cases of impolite behaviour towards the passengers. If Mr. Vinayakam brings to my notice specific instances, we will take suitable action against the culprits."

" Incidentally Mr. Vinayakam has made a plea for private owners. He was all praise for private operators. He was waxing eloquent on the comforts provided by private operators in their buses. Thereby perhaps Mr. Vinayakam has implied that if the Government Transport in the City were given to private enterprise, the public could expect better conveniences. I think probably that was what was in his mind. That was what I was able to gauge."

SRI K. VINAYAKAM :—" I must correct a misapprehension created by the Hon. the Finance Minister regarding my views about private bus transport. I hold no brief for anyone. Let the Government nationalize transport in the whole country itself. But what I want is that when they nationalize, let them work it effectively. It is no use nationalizing an industry and not working it effectively."

\* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I have had sufficient experience of travelling in private buses when the transport was not nationalized in the City. I am sure that the present Government Transport system is much better than what it was before when it was run by private operators. I take the assurance of the hon. Member Mr. Vinayakam that he is not interested in any private bus operator."

[Sri C. Subramaniam]

[30th March 1954]

"The hon. Member Mr. Palaniswami wanted collective bargaining by teachers. Even in regard to trade unions, is it not laid down that politicians should not enter into their fold and exploit this collective bargaining? How can we then allow collective bargaining by teachers by politicians and politics interfering in it? When even in the advanced trade unions such a thing is not allowed? That is a proposal to which we can never agree. That is my view. Of course people are entitled to have their own opinions. As far as the education system is concerned, it is my firm view that it should be above party politics.

"The hon. Member Mr. Rathinam who spoke about the Harijan thinks that he is the only champion of the Depressed Classes and Harijans. He talked in that light and having made that speech, he was satisfied. He has gone without waiting for the reply that he would get for his speech. It is because he is not interested in the reply. After he had spoken, he does not care about the reply. He thinks he is the only champion and no others are there to champion the cause of Harijans and the Depressed Classes. He claims to be the leader of the Depressed Classes. That is why he is interested in getting a seat in the front benches and not in representing the cause of Harijans. What all he has said, let me submit to you, Mr. Speaker, is absolutely nonsense. Because I think 'nonsense' is a parliamentary term, I have used that expression. It is only for bettering the lot of Harijans that we have this year provided Rs. 25 lakhs outside the Budget proposals—which has come up in the Supplementary Demands. We have taken several other beneficial measures for the upliftment of that community. Instead of mentioning something about the beneficial measures we have taken so far for the uplift of Harijans, Mr. Rathinam went on accusing us and he even went to the extent of saying that during the British Raj Harijans were better cared for. I think he would even go to the extent of inviting some foreign Government because he thinks that Harijans would get a better deal only then. Of course he is entitled to have his own opinions in the matter. He is entitled to ventilate his grievances. But he should do so in a proper manner. I know, Sir, that there are many hon. Members in this House belonging to the Harijan community and also members belonging to the general public who are grateful for what all we have done for the uplift of the Harijan community. There is no basis for what the hon. Member Mr. Rathinam has observed. If the hon. Member had complained that we have done only something, I can understand it. May be, we have not done what all is necessary for the uplift of Harijans. But to say that we have not done anything at all for Harijans, is, I submit a baseless charge. I am sure his own party will not support his stand.

"The hon. Mr. T. C. Narayanan Nambiar wanted land reforms. I am afraid it will not be proper for me to refer to the question of land reforms when the Appropriation Bill is discussed.

"I shall refer to the licences that are issued for holding public meetings. It has been said that we have issued licences for only



30th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

one party in particular, I mean, the Congress Party. From the number of licenses issued so far for holding public meetings, it would be clear that we have issued the largest number of licences only for the other parties for holding public meetings. So we cannot be accused of having issued a large number licences only to the Congress Party for holding their meetings. We cannot be blamed for not having exercised our powers properly.

" I now come to the subject of loudspeakers. Presumably when one meeting is addressed by one party and the other meeting which is held just nearby is addressed by another party, if loudspeakers are installed nearby, it will only result in shouting and pandemonium. It is our intention in permitting the use of loudspeakers that they should cause the least inconvenience to others. It is only with this object in view that the use of loudspeakers is regulated. For peaceful organizations and for addressing meetings in a peaceful manner, Government will not stand in the way. But, if meetings are held to incite people to violence, Government have got to step in and prevent such misuse of the licence granted to hold the meeting. Government will not tolerate meetings addressed by parties or individuals inciting people to violence. If any party should take to violence or violent methods, the Government cannot keep quiet. Subject to this condition, we give full freedom to speak, to write anything in any newspaper including falsehoods and to give any headline including even misleading headlines. We do not object to any of these things. Reference was made to the headline given in the 'Dinathanthi'. It was a misleading headline. Let not any Member go under the impression that we want to suppress any opinion however much it may differ from our point of view. I assure hon. Members that full freedom of speech and association has been given. If, in spite of that, there have been pin-pricks here and there, it is inevitable. Certain restrictions are necessary to maintain law and order and to see that there is no breach of the peace. It is only from that point of view that certain restrictions are imposed, and it is to the advantage of everybody. After all, the restriction on one is the freedom of the other. When we impose certain restrictions on one, to that extent somebody else gets freedom. If the people are allowed the use of loudspeaker equipment without any restriction and if it is installed in a crowded residential locality and the speakers go on shouting till 12 o'clock in the midnight every day—that was what happened in certain instances—it will be a great nuisance to the people residing in the locality. That consideration also has to be borne in mind. I may assure the Deputy Leader of the Opposition that these restrictions are not intended to curb the freedom of speech or meeting. They are imposed in the interests of the community as a whole. If any relaxation is possible, I shall gladly do it. We do not stand in the way of peaceful propaganda and the propagation of opinion by peaceful methods. We have given the fullest freedom and freedom is guaranteed by our Constitution. 1 p.m.

[Sri C. Subramaniam] [30th March 1954]

" I have replied to many points that were raised but were not strictly relevant to the subject-matter of the Bill under discussion because I do not want the Members to feel that I have ignored any point.

" This is the last of the ceremonies connected with the passing of the Budget. Once again I thank the hon. Members for having co-operated with me and the Government and for having made very useful suggestions during the debate. Let me also express my thanks to you, Sir, for guiding this House properly and for seeing that we do not stray far away from the rules of procedure. We can take pride in the fact that that our debate has been at a high level, and I am sure that any stranger who has come here and watched our proceedings will give a certificate to that effect."

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1954, be taken into consideration at once.' "

The motion was put and carried.

Clauses 2, 1 and the Preamble and the Schedule were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, I move—

' That the Bill be passed into law.' "

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1954, be passed into law.' "

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER :—" The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. on Thursday, 1st April 1954."

The House then adjourned.